

1

สองฟ้าดั่งดั่ง

ภายในเมืองบาดาลนครตอนนี้ มีเพียงสองเรื่องเท่านั้นที่ผู้คนสนใจจะพูดถึง หนึ่งคือ เรื่องก่อสร้างมฤตกาพย์ สถานที่ฝังศพของพระมหากษัตริย์ สร้างขึ้นตามความเชื่อที่ว่า หากได้ฝังพระวรกายในมฤตกาพย์ ดวงวิญญาณจะกลับมาจุติใหม่พร้อมกับอภิทธิฤทธิ์สูงส่งที่ได้รับมาจากพญานาคราช ส่วนเรื่องที่สองคือ เรื่องของชายแปลกหน้าสองคนที่เข้าไปสร้างความปั่นป่วนในพยัคฆ์นครจนเกือบทำให้พยัคฆ์นครล่มสลาย ทั้งสองจึงกลายเป็นบุคคลสำคัญที่บาดาลนครเตรียมการต้อนรับไว้อย่างเอิกเกริก โดยจะเห็นได้จากแผ่นป้ายประกาศจับที่ติดเอาไว้แทบทุกมุมเมือง พร้อมกับข้อความว่า

‘หากใครจับมันทั้งสองได้
จะได้รางวัลนำจับเป็นทองคำบริสุทธิ์
น้ำหนักเท่ากับน้ำหนักตัวของพวกมัน
และได้ปกครองหัวเมืองในถิ่นที่ตัวเองพำนักอาศัย’

นั่นเป็นรางวัลนำจับที่สูงที่สุดในประวัติศาสตร์ของบาดาลนคร
เลยที่ได้เลย

เมื่อทางการให้ความสำคัญขนาดนั้น เรื่องเล่าเกี่ยวกับภูรินท์กับ
ลินจึงถูกแต่งแต้มเกินจริงจนแม้แต่เจ้าตัวยังคิดไม่ถึง บ้างก็เล่าว่าทั้ง
สองเป็นอสุรกายที่ผุดมาจากขุมนรกเพื่อเข่นฆ่าผู้คน บางกระแสก็บอก
ว่าพวกเขาบุตรพระอาทิตย์ที่พร้อมจะเผาไหม้ทุกสรรพสิ่ง แต่ที่เลวร้าย
ยิ่งกว่านั้นยังมีเรื่องเล่าว่าพวกเขาเป็นโรคภัยที่แพร่กระจายไปสู่ผู้คนได้
เพียงการสัมผัส เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว แม้ภูรินท์กับลินจะยังไม่ทันได้ก้าว
เข้าสู่บาดาลนคร ประชาชนทุกคนก็ตั้งป้อมเกลียดชังและอยากจะฆ่า
ให้ตาย โดยมีเงินค่าหัวก้อนโตเป็นรางวัลล่อใจ

แต่เชื่อว่าทุกคนจะคิดเช่นนั้น...

บาดาลนครในคำคือนี้เงียบสงบเช่นเดียวกับทุกคืนที่ผ่านมา
ชาวบ้านต่างหลับไหลเพราะความอ่อนล้าจากการใช้แรงงานก่อสร้าง
มฤตกาวัลย์จนเกินกำลัง แม้จะมีความคิดเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ปกครองนคร
แต่พวกเขาก็ทำได้เพียงแค่นึก เพราะว่าร่างกายอ่อนแรงเกินกว่าจะหยิบ
อาวุธขึ้นต่อสู้ได้ บาดาลนครจึงเงียบสงบโดยไม่ต้องใช้กฎอัยการศึก
ควบคุมสถานการณ์ ในยามคำคือนี้จึงมีแต่ทหารที่ออกเวรแล้วเท่านั้น
ออกจากบ้านมาตีมกิน เทียวสถานบันเทิงเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ขุ่นมัว
ที่ต้องคอยเคี่ยวเข็ญญาติพี่น้องของตัวเองให้ทำงานหนักในตอนกลางวัน
โดยไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้

ท่ามกลางความมืดมิดของค่ำคืน เงาร่างของคนผู้หนึ่งวิ่งตัดมุมถนนเพื่อหลบเข้าหลังต้นไม้ต้นหนึ่ง ก่อนที่กองทหารลาดตระเวนทั้งสิบนายจะมองเห็น เขาอยู่ในชุดสีดำทั้งตัวไม่ต่างจากนินจาหรือพวกนักฆ่าที่ต้องการอำพรางตัว เขารอจนกระทั่งทหารกองนั้นเดินผ่านไปไกลแล้วจึงวิ่งตรงไปยังจวนหลังหนึ่งซึ่งปิดไฟมืดสนิท แสงดาวสลัวส่องให้เห็นตัวอักษรที่สลักบนแผ่นไม้ว่า ‘จวนอำมาตย์รินคำ’ เขาเคาะประตูเบาๆ ประตูบานนั้นก็ถูกเปิดออกและปิดลงทันทีที่เขาก้าวเข้าไป

“มากันครบรึยัง” เงาร่างนั้นเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงร่อนรน

“ครบแล้ว รอแต่ท่านเท่านั้น มีใครเห็นท่านมาที่นี่หรือเปล่า” เจ้าของจวนเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวล เงาร่างนั้นส่ายหน้า เจ้าของจวนจึงเดินนำเข้าไปในจวนไม้หลังใหญ่ ทันทีที่ทั้งสองผ่านเข้าไป ประตูก็ถูกปิดและลงกลอนอย่างแน่นหนา เจ้าของจวนล้วงไม้ขีดออกจากรกระเป๋าเสื้อ จุดจนเกิดประกายไฟก่อนจอบกับเทียนไขเล่มเล็กเล่มหนึ่ง แสงสลัวสีส้มกระจายไปทั่วห้อง ชายในชุดดำจึงเห็นว่าภายในห้องสี่เหลี่ยมนี้มีผู้คนที่นั่งทั้งยืนรอเขาอยู่สิบกว่าคน เขาจึงถอดผ้าคลุมหน้าออก เผยให้เห็นรอยเหี่ยวย่นและเส้นผมขาวโพลนบนศีรษะ

“รองแม่ทัพซานนท” ผู้คนต่างพึมพำชื่อเขาออกมา เขาค้อมศีรษะคำนับทุกคนแทนการเรียกชื่อทักทาย

“ทั้งหมดกี่คน” รองแม่ทัพซานนทถาม เขากวาดตามองผู้คนในแสงสลัวและรู้ว่าแต่ละคนล้วนแต่เป็นขุนนางระดับสูงของบาดาลนคร

“สิบสองคน” อำมาตย์รินคำผู้เป็นเจ้าของจวนตอบ เขากับรองแม่ทัพซานนทมีอายุห่างกันไม่กี่ปี จึงถูกคนอื่นก๊อกรวมเข้าด้วยกันให้เป็นหัวหน้าและรองหัวหน้าผู้ก่อการ

“เรื่องจริงมันเป็นอย่างนั้นแน่” อำมาตย์รินคำถาม รองแม่ทัพซานนท

เพิ่งจะกลับมาจากชายแดน เขากับแม่ทัพพิรภพซึ่งเป็นพระราชโอรสของกษัตริย์ผณินทรา กษัตริย์องค์ปัจจุบันได้รับมอบหมายให้ยกกำลังเข้าตีพ่ายคนคร แต่จนถึงวันนี้ยังไม่สามารถกระทำสำเร็จ แม้เบ่ลือกนอก รongแม่ทัพซานนท์จะปฏิบัติหน้าที่ของrongแม่ทัพอย่างเข้มแข็งและดูเหมือนจะจงรักภักดีต่อกษัตริย์ผณินทรา แต่ความจริงเขาได้สาบานตนที่จะจงรักภักดีต่อกษัตริย์ศุกลพระองค์เดียวเท่านั้น และการที่เขามาพบกับคนทั้งสี่บสองคนในค้ำคีนนี้ก็เพราะทั้งสี่บสองคนต่างมีอุดมการณ์เดียวกัน

“สองคนนั้นกำลังเดินทางมายังบาดาลนคร” รongแม่ทัพซานนท์บอก ทุกคนต่างมองหน้ากัน กิ่งสนใจกิ่งหวาดกลัว รongแม่ทัพซานนท์จึงพูดต่อ “พวกเขาไม่ได้เป็นอย่างที่คนรำลือกันหรอก ก็เพียงแค่เด็กหนุ่มธรรมดาสองคนที่มีฝีมือดาบและธนูพอใช้ได้เท่านั้น”

“แล้วเรื่องที่ว่าเขาเผาพญามารจนมอดไหม้ล่ะ” หนึ่งในสี่บสองคนเอ่ยถาม แม่ทัพซานนท์จึงว่า

“ดวงจิตแห่งธาตุไฟต่างหากที่เผาไหม้พญามาร และตอนนี้ดวงจิตแห่งธาตุนั้นก็อยู่กับพวกเขาแล้ว”

“พวกเขาไปที่นครของเราทำไม” ชายอีกคนถาม

“ตามหาดวงจิตแห่งธาตุน้ำ” รongแม่ทัพซานนท์บอก ทุกคนต่างมองหน้ากันไปมาด้วยความสงสัย

“มัน...มันหายสาบสูญไปนานแล้ว นับตั้งแต่กษัตริย์ศุกลถูกล้มล้างราชบัลลังก์” ชายอีกคนบอก รongแม่ทัพซานนท์พยักหน้า

“ใช่ มันหายไปในช่วงนั้น และไม่มีใครรู้ว่ามันอยู่ในไหนกันแน่ ซึ่งข้าสันนิษฐานว่าอาจอยู่กับพระโอรสดารกา หรือไม่ก็อยู่กับขุมทรัพย์ที่ถูกฝังลงขโมยไป”

“พระโอรสดารกาก็หายสาบสูญ ไม่แน่ว่าจะยังมีพระชนม์ชีพ

อยู่” ชายคนหนึ่งบอก

“แล้ว...พวกเราต้องทำยังไง” อามาศยรินคำเอ่ยถาม ซึ่งเป็นคำถามที่ทุกคนในห้องต่างอยากรู้ รองแม่ทัพซานนท่มองหน้าทุกคนอย่างมุ่งมั่นก่อนว่า

“แผนการล้มล้างราชบัลลังก์ของเราจำเป็นต้องอาศัยสองคนนั้น เพราะมีแต่ดวงจิตแห่งธาตุเท่านั้นที่จะจัดการกับราชครุฑราชพกับนักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าได้ ดังนั้น พวกเราจะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยเหลือคนทั้งสองหาดวงจิตแห่งธาตุน้ำให้พบ และป้องกันอย่าให้พวกเขาถูกฆ่าก่อนที่งานจะสำเร็จ อีกอย่าง พวกเรายังต้องตามหาพระโอรสstarตกด้วย”

“แต่นั้นเท่ากับขัดคำสั่งของทางการ” ชายคนหนึ่งเอ่ยค้าน รองแม่ทัพซานนท่มพยักหน้าเบาๆ

“ใช่ นั่นเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งที่มีโทษตายเจ็ดชั่วโคตรรออยู่ ดังนั้นเพื่อความมั่นใจว่าการประชุมของเราในคืนนี้จะถูกเก็บไว้เป็นความลับสูงสุด ข้าต้องให้ทุกคนลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน ว่าพวกเราทุกคนพร้อมสละชีวิตเพื่อนำรัชทายาทของกษัตริย์ศุกกลกลับคืนสู่บัลลังก์ จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือเลิกล้มภารกิจการกลางคืนโดยเด็ดขาด” พร้อมกับพูด รองแม่ทัพซานนท่ก็หยิบผ้าขาวผืนหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อ อามาศยรินคำจึงนำหมึกดำกับปากกาขนนกออกมาเตรียมพร้อม รองแม่ทัพซานนท่เขียนชื่อตัวเองลงไปเป็นอันดับแรก ตามด้วยอามาศยรินคำและคนอื่นๆ จนครบทั้งสิบสามคน จากนั้นรองแม่ทัพซานนท่ก็พับแผ่นผ้าที่มีชื่อทุกคนใส่ลงไปกระเป๋าเสื้อ

“นับจากวันนี้ไป ชีวิตของพวกเราผูกพันเป็นหนึ่งเดียวแล้ว ขอให้ทุกคนระวังตัว และขอให้ดวงวิญญาณของกษัตริย์ศุกกลทรงปกป้องคุ้มครองทุกคน” พูดจบจึงสั่งสลายการประชุมนุ่ม ก่อนทหารฝ่ายรักษา

ความสงบจะผ่านมาพบเห็น

นับตั้งแต่ออนุภาคมารเข้าครอบงำนครบังบด บาดาลนคร เปลี่ยนกษัตริย์ผู้ปกครองมาแล้วถึงสามพระองค์ เริ่มจากกษัตริย์ศุกัลซึ่งปกครองอยู่แต่เดิม ก่อนจะถูกกษัตริย์อาคิราล้มล้างราชบัลลังก์ ต่อจากนั้นไม่นาน กษัตริย์อาคิรา ก็ถูกกษัตริย์ผณินทราโค่นล้มราชบัลลังก์ ตั้งตัวเองเป็นผู้ปกครองจนถึงปัจจุบัน สงครามภายในที่มีมาอย่างต่อเนื่อง ทำให้บาดาลนครอ่อนแอไม่ต่างจากคนอมโรค ทหารมีไม่เพียงพอที่จะดูแลความสงบให้กับประชาชน เพราะกษัตริย์ผณินทราทรงแบ่งกำลังทหารครึ่งหนึ่งไปทำสงครามกับพยัคฆ์นคร ส่วนอีกครึ่งหนึ่งให้ดูแลความสงบภายในและควบคุมการก่อสร้างมฤตกาฬยี่ที่กินเวลานานหลายสิบปีแต่ยังไม่แล้วเสร็จ

ดังนั้นการปกครองในระดับท้องถิ่นจึงจัดให้พรรคต่างๆ ควบคุมดูแลกันเองโดยมีเงื่อนไขว่า จะต้องส่งทรัพย์สินครึ่งหนึ่งที่หามาได้ให้ทางการ พร้อมทั้งส่งคนมาเป็นแรงงานก่อสร้างมฤตกาฬยี่ปีละไม่ต่ำกว่าสองร้อยคน ด้วยข้อกำหนดนี้ทำให้ค่าย พรรค หรือชุมชนต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย แต่ผู้เข้มแข็งย่อมกลืนกินผู้อ่อนแอ พรรคใหญ่กลืนกินพรรคเล็ก จนเมื่อเวลาผ่านไปนานนับสิบปี พรรคเล็กพรรคน้อยจึงถูกกวาดล้างไปหมดสิ้น เหลือเพียงสี่พรรคใหญ่ที่แบ่งเขตการปกครองกันเองอย่างชัดเจนคือ...

พรรคหมอกขาว ซึ่งมีแม่ข่ายไฉไลเป็นหัวหน้าพรรค ดูแลพื้นที่ทางภาคเหนือ พรรคนาคินทร์ มีสรชาเป็นหัวหน้าพรรค ดูแลพื้นที่ทางภาคตะวันตก พรรคเคียงฟ้าของเมฆิน ดูแลพื้นที่ทางภาคใต้ และพรรควาริชของเฉม่ากิมพล ดูแลพื้นที่ทางภาคตะวันออก พรรคทั้งสี่ที่ภายนอกดูเหมือนจะเป็นศัตรูคู่แค้นกัน แต่ที่จริงพวกเขามีการไปมาหาสู่กันใน

ระดับหัวหน้าพรรคเพื่อทำข้อตกลงหรือแก้ไขปัญหาการกระทบกระทั่งให้ยุติลงได้โดยไม่ต้องใช้กองกำลังเข้าหาหั่นกันเอง

กษัตริย์ผดึนทราทรงรับทราบความสัมพันธ์ในลักษณะนี้จึงไม่อาจนิ่งนอนพระทัยได้ เพราะยิ่งนานวัน พรรคทั้งสี่ยิ่งเข้มแข็งและขยายอาณาเขตลูกกลมเข้ามาล้อมกรอบบาดาลนครไว้ จนคล้ายเป็นไข่แดงที่อยู่กึ่งกลางไข่ขาว พระองค์ทรงต้องการตัดกำลังพรรคทั้งสี่ จึงทรงวางแผนกับราชครูราชมพ โดยเชิญหัวหน้าพรรคทั้งสี่เข้าร่วมงานเฉลิมพระชนมพรรษาที่จะจัดขึ้นในวังหลวง ทั้งนี้ไม่ใช่เพื่อเจรจา หากแต่ทรงต้องการปลิดชีวิตคนทั้งสี่ สร้างความระส่ำระสายให้เกิดขึ้น เมื่อขาดผู้นำ ความแตกแยกจะเกิดขึ้นจนนำมาซึ่งความอ่อนแอและล่มสลายไปในที่สุด ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง พระองค์ก็ไม่ต้องทรงวิตกว่าพรรคทั้งสี่จะกลายเป็นภัยคุกคามอีกต่อไป

แผนการนี้ไม่ได้ลึกซึ้งอะไร เพราะทันทีที่ได้รับบัตรเชิญ หัวหน้าพรรคทั้งสี่ก็คาดเดาล่วงหน้าได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่พวกเขาไม่อาจปฏิเสธคำเชิญได้ การประชุมหัวหน้าพรรคจึงเกิดขึ้นที่หมู่ตึกชมจันทร์ โดยพรรคหมอกขาวของแม่ม่ายไฉไลรับเป็นเจ้าภาพ

“ได้ข่าวว่าพวกมันเดินทางออกจากพยัคฆ์นครแล้วโดยทางแพ” แม่ม่ายไฉไล เจ้าภาพของงานพูดขึ้น เธอเป็นหญิงสาวทรงเสน่ห์อายุสามสิบห้าปี เนื่องจากสามีที่เป็นทหารของกษัตริย์ศุกลกฤททหารของกษัตริย์อาคิราฆ่าตาย เธอจึงออกบวชและตั้งสำนักนางชีขึ้นมา แต่เมื่อถูกอนุภาคมารเข้าครอบงำ สำนักนางชีจึงเปลี่ยนเป็นช่องนางโลม ใช้ชื่อที่ว่า หมู่ตึกชมจันทร์ และเป็นที่ตั้งของพรรคหมอกขาวอย่างลับๆ

“ทางการตั้งค่าหัวพวกมันสูงมาก ไม่น่าจะนอกจากพวกเราแล้ว จะมีคนอื่นฯ อีกที่ต้องการล่าหัวพวกมัน” เฒ่ากิมพล ชายชราวัยเจ็ดสิบปีบอก แม้ภายนอกเขาจะดูแก่ชรา แต่ทุกคนรู้ว่าเฒ่ากิมพลคนนี้เป็น

สมุนไพรรักษาไข้ ต้มยาต้มแทนน้ำ จึงมีกำลังวังชาและกระปรี้กระเปร่า
สมกับเป็นหมอยาสมุนไพรที่รู้จักบำรุงรักษาตัวเอง

“ที่เข้าเดินทางมาที่นี่ก็เพื่อถกปัญหาเรื่องบัตรเชิญเข้าร่วมงาน
เฉลิมพระชนมพรรษา กับคัดเลือกตัวผู้นำพรรคทั้งสิ้นนะ ไม่ใช่เรื่องของ
สองคนนั้น” เมชิน หัวหน้าพรรคเคียงฟ้าพูดชัดเจน เขามีอายุประมาณ
สี่สิบห้าปี ร่างกายบึกบึน หน้าตาดูร้าย มีรอยแผลเป็นจากสงคราม
เมชินเป็นเครือญาติกับกษัตริย์อาคิรา กษัตริย์องค์ก่อนที่เขาเคยลอบ
สังหารมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ล้มเหลวจึงหลบหนีออกมาตั้งพรรคเคียงฟ้า
ขึ้นเพื่อรอเวลากลับไปครองความเป็นใหญ่อีกครั้ง

“นั่นสิ มีใครบอกข้าได้บ้างว่าทำไมต้องนำเรื่องของนักโทษ
ทางการสองคนนั้นมาพูดในที่นี้ด้วย” สรชา หัวหน้าพรรคนาคินทร์เสริม
เขาเป็นชายร่างผอมสูง ท่าทางปราดเปรี้ยว แม้อายุจะยังเข้าวัยห้าสิบปี
แต่ยังดูคล่องแคล่วราวกับพญานาคหนุ่ม แม่ม่ายใจโล่งยิ้มยั่วชวนให้
คนทั้งสองก่อนว่า

“เหตุผลที่ข้ายกเรื่องของสองคนนั้นมาพูด ก็เพราะสิ่งที่พวกมัน
จะทำสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของเราไงล่ะ”

แต่เมชินพลพยกหน้าเห็นด้วยแล้วกล่าวว่า “พรรคของพวกเราทั้งสี่
ต่างคนต่างอยู่มานาน แม้จะมีชื่อเสียงโด่งดังแต่ยังงักงันเชื่อว่าเป็นโจร
ผู้ร้าย ต่อให้เราจับคนทั้งสองส่งทางการ อย่างมากก็ได้แค่ทองคำกับ
ตำแหน่งนายอำเภอเล็กๆ สิ่งที่เราต้องการมีมากกว่านั้นไม่ใช่หรือ”
คำพูดของชายชราทำให้เมชินกับสรชาจ้องมองหน้ากัน ก่อนจะยิ้มออกมา
อย่างเหยิ่มเกรียม

“แน่นอน พวกเราไม่ต้องการเป็นโจร หรือถ้าจะถูกเรียกเป็นโจร
ก็ต้องเป็นโจรสวมมงกุฏ” สรชาบอก แต่เมชินพลพยกหน้าให้คนทั้งสอง
แล้วเอ่ยถาม

“ในส่วนของบัตรเชิญที่พระองค์เชิญพวกเราไปร่วมงาน ทั้งที่พวกเราเป็นศัตรูของทางการมาโดยตลอด พวกท่านไม่คิดสงสัยอะไรบ้างหรือ”

เมซินแค้นเสียงในลำคอก่อนว่า “ต่อให้เป็นเด็กไม่รู้จักความ ยังดูออกว่านี่เป็นแผนการร้ายที่หมายกำจัดพวกเราพร้อมกันในทีเดียว ในเมื่อพวกมันเชิญตัวเราไปรับคมดาบ เราก็นำคมดาบไปสนองมันเช่นกัน แผนของพวกเราคือล้มล้างราชบัลลังก์ เพียงแต่ในพวกเราทั้งสี่ ต้องคัดเลือกผู้นำเพื่อดำรงตำแหน่งกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าก็ยังสงสัยอยู่ดีว่าสองคนนั้นมาเกี่ยวข้องกับแผนการของพวกเราอย่างไร”

แม้มายไฉไลลุกออกจากเก้าอี้ ท่าทางการลุกของเธอทำให้ชายกระปรองบางๆ สีชมพูที่แหวกสูงจนถึงโคนขาปลิวสะบัด เผยให้เห็นท่อนขากลมกลิ้งน่าสัมผัส เธอเดินชดช้อยเข้ามาหยุดอยู่ระหว่างเมซินกับสรชา ส่งยิ้มอ่อนหวานที่ทำให้ผู้ชายทั้งเมืองหลงใหลให้ จากนั้นจึงเอื้อมมือลูบไล้ใบหน้าชูบตอบของสรชาเบาๆ พร้อมกับพุดขึ้น

“สองคนนั้นมีดวงจิตแห่งธาตุที่ทำลายอนุภาคมารได้ ซึ่งน่าจะรวมถึงราชครุฑราชพกับนักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งการที่พวกมันเดินทางมายังบาดาลนครก็เพื่อตามหาดวงจิตแห่งธาตุที่เหลือ นั้นหมายความว่า มันมาในฐานะศัตรูของทางการ และการที่ทางการตั้งค่าหัวพวกมันไว้สูง ก็เท่ากับเป็นการยอมรับว่าพวกมันเป็นบุคคลอันตราย” แล้วเธอก็หันมาหาเมซิน ยื่นหน้าเข้าไปกระซิบเสียงดังพอที่จะได้ยินกันทั้งสิ้นก่อนว่า

“ศัตรูของศัตรูคือมิตร เราจะช่วยพวกมันตามหาดวงจิตแห่งธาตุเพื่อใช้ดวงจิตนั้นล้มล้างราชบัลลังก์”

“แต่...หากทำการสำเร็จ ในหมู่ของพวกเราใครจะเป็นผู้นำ” เมซินเอ่ยถามเสียงสั้น กลืนกายที่แผ่ออกมาจากหญิงสาวพร้อมๆ กับลมปากแผ่วเบาที่ซอนไซเข้ารูกหูทำให้เขาอ่อนระทวยราวกับเทียนไขถูก

ไฟลน แม่ม่ายใจโลยืมให้ขณะถอนตัวห่างออกมา

“ให้มันสองคนนั้นเป็นคนตัดสินเป็นไง ดูซิว่าสายตาของคนนอก จะมองพวกเราทั้งสี่ยังไง”

“แต่...” สรรหาพูดยังไม่ทันจบ แม่ม่ายใจโลก็พูดแทรกขึ้น

“หรือท่านคิดว่าพวกเราควรจะหันอาวุธเข้าหาหันกันให้ตายไปข้างหนึ่ง”

“ข้า...ไม่” ดูเหมือนสรรหาจะตกอยู่ภายใต้มนตร์เสน่ห์ของเธอไป อีกคน แม่ม่ายใจโลหันไปหาเต่ากิมพลแล้วถามขึ้น

“ท่านผู้เฒ่าคิดว่าไง”

“ข้าเห็นด้วยกับเจ้า หากพวกเรายกพวกตีกันเพื่อแย่งตำแหน่ง ผู้นำก็ย่อมมีสภาพไม่ต่างจากนักเลงข้างถนน คนอื่นๆ จะหัวเราะเยาะเอาได้ และอีกอย่าง แทนที่จะมีกำลังไปก่อการ กลับต้องบาดเจ็บล้มตาย เพราะน้ำมือของพวกเขาตัวเอง”

“เราจะให้พวกมันคัดเลือกยังไง ในเมื่อเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกมัน อยู่ไหน” สรรหาเอ่ยถาม แม่ม่ายใจโลก็ยิ้มอ่อนหวานสมกับเป็นนางโลม อันดับหนึ่งของแผ่นดิน

“เราต้องกระจายกำลังออกตามหาและจับตัวพวกมันมา ส่วนจะให้พวกมันคัดเลือกใครเป็นผู้นำนั้นก็ขึ้นอยู่กับวิธีการของแต่ละคน”

“อย่างนี้ท่านก็ได้เปรียบสิ ท่านเป็นผู้หญิง เพียงใช้เสน่ห์ยั่ววน มันย่อมเลือกท่านอยู่แล้ว” สรรหาพูดค้ำขึ้น แม่ม่ายใจโลหัวเราะเสียงใส

“นั่นเป็นความสามารถของข้า ถ้าท่านทำอย่างข้าได้ก็ทำไปสิ ข้าไม่ว่า” แม่ม่ายใจโลบอก เต่ากิมพลจึงพูดแทรกว่า

“พรรคของพวกเราทั้งสี่ต่างก็มีจุดเด่นเป็นของตัวเอง สิ่งแรกที่เราจะทำเมื่อจับพวกมันได้ก็คือ ทำให้พวกมันเห็นว่าพวกเราคือกำลังเสริม

ชั้นเยี่ยมที่พร้อมจะให้ความช่วยเหลือในการตามหาดวงจิตแห่งธาตุ
จากนั้นจึงให้มันคัดเลือกที่เราทั้งสี่คน ใครเหมาะสมจะเป็นผู้นำที่สุด”

“และเมื่อล้มล้างราชบัลลังก์สำเร็จค่อยฆ่ามันทิ้งซะ เเท่านี้พวก
เราก็จะได้ครองอำนาจโดยไม่ต้องเผชิญกับนักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ด้วยตัวเอง”
แม่่ม่ายไฉโลกล่าวเสริม ก่อนจะหัวเราะออกมาด้วยความพอใจ เช่น
เดียวกับผู้ชายอีกสามคน

“ดี นั่นตกลงตามนี้” เมชินบอกเสียงเข้ม

“ข้าก็เห็นด้วย” สรชาเสริม ขณะที่เฒ่าก็มีผลเพียงแค่มพยักหน้า
แทนคำตอบ แม่่ม่ายไฉโลจึงพูดขึ้น

“ในเมื่อพวกเราบรรลุข้อตกลงกันแล้ว คินนี่หอมจันทร์ของข้า
ขอเป็นเจ้าภาพเลี้ยงรับรองพวกท่าน ไม่ว่าจะเป็อาหาร เครื่องดื่ม หรือ
ผู้หญิง พวกท่านเลือกได้ตามใจชอบ”

“ข้าเลือกเจ้าได้ไหม” เมชินพูดขึ้น แม่่ม่ายไฉโลเดินกลับเข้ามา
หาเขาอีกครั้ง ใ้มือเรียวงามเซยคางที่เต็มไปด้วยหนวดเคราขึ้นพร้อม
เผยอปากทำท่าจะจูบ เมื่อเห็นอีกฝ่ายยื่นหน้าเข้ามาใกล้เธอจึงใช้ฝ่ามือ
ปิดปากเขาไว้แล้วว่า

“ในกลุ่มของพวกเราไม่ควรมีความสัมพันธ์กันจนเกินเลย ไม่
อย่างนั้นจะเกิดการเลือกข้างเลือกฝ่ายเกิดขึ้น รอให้ท่านถูกคัดเลือกให้
เป็นผู้นำก่อน ข้าจะเป็นของท่านทันที” พูดจบเธอก็ชักมือกลับ ยิ้มให้
เขาก่อนจะปรบมือส่งสัญญาณสามครั้ง จากนั้นไม่นาน สาวงามนับสิบ
ก็เดินเรียงแถวนำสุราอาหารเข้ามาบริการ

ฐานเพื่อเสริมสร้างพลังของดวงจิตแห่งธาตุดินในตัว บางครั้งเขาสามารถรวบรวมมันไว้ที่บริเวณท้องน้อย ใช้จิตขับเคลื่อนมาอย่างฝ่ามือ แต่เมื่อต้องการนำมันออกมาบรรจุในสร้อยจตุรธาตุ เขากลับไม่สามารถบังคับมันให้หลุดพ้นออกมาได้ นั่นเป็นสิ่งที่เขาพยายามทำความเข้าใจ และพลอยคิดถึงองค์หญิงวศินีกับแม่ชีญาตาวีขึ้นมา เขาไม่รู้ว่าแม่ชีญาตาวีสอนองค์หญิงวศินียังไง พระองค์ถึงสามารถควบคุมมันได้ตั้งใจนึก คิดแล้วก็อยากกลับไปยังสำนักช่อนธรรมอีกครั้ง ภาพใบหน้าสวยซึ้งของเจ้าสำนักยังตราตรึงอยู่ในจิตใจ เช่นเดียวกับสัมผัสอบอุ่นจากมือของเธอที่เคยเกาะกุมมือเขาเอาไว้

ภุรินท์อดคิดไม่ได้ว่าหากเธอไม่ได้เป็นแม่ชี เรื่องระหว่างเธอกับเขาจะเป็นยังไงต่อไป เมื่อคิดถึงแม่ชีญาตาวีก็อดคิดถึงแม่ชีนลิน หรืออีกนัยหนึ่งคือองค์หญิงวศินีไม่ได้ ภาพเรือนร่างอันเปลือยเปล่า รสจืดที่ดูดีเต็ม รวมถึงอ้อมกอดที่เต็มไปด้วยแรงปรารถนายังประทับแน่นอยู่ในความทรงจำ สิ่งเหล่านั้นมันเกิดขึ้นจากอะไรกันแน่ ความรักหรือเป็นเพียงความต้องการตามธรรมชาติของชายหญิง แต่แล้วภาพใบหน้าอันหล่อเหลาของจิลลา ก็แทรกเข้ามาในห้วงความจำ จิลลา เพื่อนแท้คนใหม่ของเขา ย่อมมีคุณสมบัติครบทุกประการที่จะได้ครอบครององค์หญิงวศินี ภุรินท์ที่ไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดที่ต้องสูญเสียเธอไป แต่กลับยินดีที่คนทั้งสองจะได้ครองคู่กัน นี่คงเป็นความรักอีกแบบหนึ่ง รักที่มีให้เพื่อนทั้งสองอย่างจริงใจ

ขณะที่ภุรินท์ปลีกตัวนั่งวิปัสสนา ลินกลับเลือกที่จะฝึกซ้อมเพลงดาบไร้นิวรรณ์ และถ่ายทอดแม่ไม้มวยไทยที่เคยรำเรียนมาจากครูใหม่ให้ทหารทั้งสิบที่ติดตามมา ในกลุ่มทหารเหล่านี้มีเพียง บุรพล ซึ่งมีตำแหน่งเป็นหนึ่งในชุดองครักษ์ประจำตัวแม่ทัพการินเท่านั้นที่ประมือกับลินได้อย่างสูสี ส่วนคนอื่น ๆ ฝีมือยังถือว่าเป็นรองมากนัก บุรพลมี

อายุประมาณสามสิบห้าปี รูปร่างสูงใหญ่ ผิวคล้ำ ใบหน้าเหลี่ยม มีรอย ลักบนหน้าผากเช่นเดียวกับแม่ทัพพรณกร ด้วยตำแหน่งและวัยที่สูงที่สุด เขาจึงถูกแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าคณะเดินทาง

หลังการฝึกซ้อม ลินมักจะร่วมวงพูดคุยกับบุรพลและเหล่าทหาร ติดตามเพื่อสอบถามถึงสงครามระหว่างพยัคฆ์นครกับบาดาลนคร บุรพลชี้แจงให้ฟังว่าสาเหตุที่สงครามยืดเยื้อเป็นเพราะทัพของบาดาล นครหลีกเลี่ยงการปะทะโดยตรง บาดาลนครนั้นถนัดในการสู้รบทางน้ำ จึงมักแอบซุ่มโจมตีทางเรือในลักษณะกองโจร ซึ่งทำให้ทหารในสังกัด แม่ทัพการินเสียเปรียบ เพราะทหารของพยัคฆ์นครต่างมีสายเลือดของ เลือดสมิงอยู่ในตัวจึงถนัดที่จะต่อสู้ทางบกมากกว่า เมื่อต่างฝ่ายต่าง พยายามใช้จุดแข็งของตัวเองโจมตีจุดอ่อนคู่ต่อสู้ สงครามจึงไม่อาจ ตัดสินผลแพ้ชนะได้ภายในเวลาอันสั้น

ในกลุ่มทหารที่ติดตามมา ภูรินท์ชอบพูดคุยกับ ตาน มากกว่า ตานเป็นเด็กหนุ่มที่อายุยังเป็นปริศนา เพราะตัวเขาเองยังไม่รู้วันเกิดในปี เกิดที่แน่ชัด แต่ใบหน้าที่อ่อนเยาว์กว่าทุกคนนั้นทำให้เขาถูกเรียกว่า น้องเล็กมาตลอด ตานไม่มีฝีมือการต่อสู้ติดตัวแม่แต่น้อย เขาเล่าให้ ภูรินท์ฟังว่าครอบครัวของเขาสร้างบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำสายนี้ แต่ถูก กองทัพบาดาลนครจู่โจมเช่นฆ่าผู้คนทั้งหมดบ้านพร้อมเผาทำลาย พ่อแม่ พี่น้องทั้งสี่คนล้วนถูกสังหารจนหมดสิ้น ตอนที่เกิดเหตุ แม่โยนเขาลงใน บ่อน้ำและปิดฝาทับไว้ เขาจึงรอดพ้นจากเหตุการณ์สังหารโหดมาได้ แต่ ก็คิดว่าคงต้องตายในบ่อน้ำอย่างแน่นอน หากกองทัพของแม่ทัพการิน ไม่ผ่านมาช่วยเหลือเอาไว้ ตานจึงสมัครเข้าร่วมกับกองทัพ แต่ด้วยความที่ไม่มีฝีมือติดตัว เขาจึงเป็นได้เพียงเด็กเลี้ยงม้าและเด็กรับใช้ใน กองเสียบยงเท่านั้น จนกระทั่งรู้ข่าวว่าบุรพลจะนำภูรินท์กับลิมมู่สู่บาดาล- นครจึงขอติดตามมาด้วย บุรพลกำลังต้องการแรงงานช่วยยกสัมภาระ

จึงรับตัวเอาไว้

แม้ตาณจะไม่รู้จักวิชาการต่อสู้ แต่เขากลับมีความรอบรู้เกินวัย ความกระตือรือร้นสนใจในทุกสิ่งอย่างและนิสัยช่างซักช่างถามทำให้ผู้คนอดเมตตาสงสารไม่ได้ และด้วยการที่ตาณมีภูมิลำนาคติดกับแม่น้ำที่กั้นเขตแดนระหว่างบาดาลนครกับพยัคฆ์นคร เขาจึงรู้ประวัติความเป็นมาของแม่น้ำลำนาคา และความเชื่อของชาวบาดาลนครเกี่ยวกับพญานาคเป็นอย่างดี เมื่อมีโอกาสจึงเล่าให้ภูรินท์ฟังว่า

“ลำนาคาสายนี้มีเรื่องเล่าความเป็นมาคล้ายๆ กับแม่น้ำโขง คือ ก่อนหน้านั้นเชื่อกันว่าที่หนองแส ในเขตยูนนานของจีนมีพญานาคสองตัวอาศัยอยู่ร่วมกันมาช้านาน ต่อมาเกิดเรื่องทะเลาะวิวาทกันขึ้น พญานาคตัวหนึ่งจึงปลีกตัวออกจากหนองแส โดยเอาอกครูดไปกับดินจนเกิดร่องลึกลงมาทางตะวันออกเฉียงใต้ จนเกิดเป็นแม่น้ำโขง ซึ่งในภาษาบาลีเรียกว่า อรุณคมาลีนีที หรือ แม่น้ำสาयง ต่อมาเมื่อชาวบาดาลนครรับอิทธิพลความเชื่อมาจากศาสนาพราหมณ์ จึงเรียกแม่น้ำสาयงนี้ว่า ลำนาคา ซึ่งใกล้เคียงกับแม่น้ำสาयงของแม่น้ำโขงเป็นอย่างมาก”

ภูรินท์ที่นั่งฟังอยู่อดที่จะขมวดคิ้วด้วยความสงสัยไม่ได้

“บาดาลนครไม่ได้นับถือพุทธศาสนาหรือ ในเมื่อพระมหาปิ่นเป็นพระสงฆ์ ท่านต้องนำพุทธศาสนามาเผยแพร่สิ”

“ท่านอย่าลืมนึกว่าบาดาลนครมีมานานก่อนที่พระมหาปิ่นจะสร้างนครบังบดขึ้นเสียอีก หากได้เรียงตามประวัติศาสตร์ ดินแดนแห่งนี้มีการเปลี่ยนแปลงความเชื่อทางศาสนามาแล้วหลายครั้ง โดยเฉพาะพุทธกับพราหมณ์ ขึ้นอยู่กับว่าผู้ปกครองนับถือศาสนาอะไร”

“แล้วชาวบ้านล่ะ พวกเขายอมเปลี่ยนแปลงความเชื่อตามผู้ปกครองไปอย่างง่ายดายได้หรือ” ภูรินท์ถามต่อ เพราะในสังคมที่เขาจากมา ความเชื่อของผู้คนเป็นอะไรที่ยากจะสั่นคลอนที่สุด โดยเฉพาะ

ความเชื่อทางศาสนา

“ความเชื่อเป็นสิ่งที่ยากจะเปลี่ยนแปลงก็จริง แต่ถ้ามีความตายมาชู่ ผู้คนย่อมเลือกที่จะรักษาชีวิตไว้เป็นส่วนใหญ่” ตาณบอก ภูรินท์พยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ เขากวาดตามองสองฟากฝั่งริมน้ำที่เสียบสงบครุ่นหนึ่ง ก่อนพูดขึ้นว่า

“บาดาลนคร ได้ยินคำนี้ที่ไรเป็นต้องนึกถึงพญานาค คนของบาดาลนครเขานับถือพญานาคกันใหม่”

ตาณเบือนหน้าไปมองสองฟากฝั่งก่อนจะยิ้มแห้งๆ “ไม่เพียงแต่นับถือเท่านั้น ผู้คนในบาดาลนครยังถือว่าพญานาคเป็นสัตว์เทพเจ้าที่เคารพบูชาสูงสุด เมื่อไปถึงท่านจะรู้เอง”

ภูรินท์พยักหน้าอีกครั้ง ตาณจึงซักถามถึงเรื่องในเมืองเชียงใหม่ ซึ่งภูรินท์เล่าให้ฟังว่าวัดต่างๆ ในเมืองเชียงใหม่ส่วนใหญ่ก็มีรูปปั้นพญานาคที่บันไดทางขึ้นศาลาหรืออุโบสถ แสดงให้เห็นว่าคนทั้งสองพื้นที่ต่างก็มีความเชื่อเกี่ยวกับพญานาคเช่นกัน จากนั้นจึงเล่าถึงความเจริญทางด้านวัตถุต่างๆ ที่ทำให้ตาณตาโตและอุทานออกมาหลายครั้ง

ด้วยความเอ็นดู ภูรินท์จึงตัดสินใจถ่ายทอดเพลงดาบไร้นิวรรณ์ให้ตาณ เพื่ออนาคตข้างหน้าเขาจะได้ใช้ป้องกันตัว ลินเห็นชอบด้วยจึงช่วยชี้แนะในบางโอกาส ด้วยโครงร่างที่สูงใหญ่ รวมถึงต้องทำงานหนักในกองทัพตลอดเวลา ตาณจึงเป็นเด็กหนุ่มที่แข็งแรงเกินวัย กอปรกับจิตใจที่บริสุทธิ์ทำให้เข้าถึงหลักวิชาไร้นิวรรณ์อย่างรวดเร็วจนบูรพพลยังเอ่ยปากชม

ตาณได้เอ่ยปากขออนุญาตติดตามภูรินท์กับลินไปยังบาดาลนครด้วย บูรพพลบอกว่าเรื่องนี้ต้องได้รับความยินยอมจากภูรินท์กับลินก่อน ซึ่งทั้งสองยินดีรับตาณติดตามไปในฐานะน้องชายคนเล็ก ตาณดีใจถึงกับคุกเข่าลงกราบภูรินท์กับลินเป็นพี่ชาย ก่อนจะเข้าไปกราบขอขอบคุณ

บุรพลที่ให้โอกาส

“ดีแล้ว การเดินทางจะทำให้เจ้าได้เรียนรู้และเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณค่า นครบังบดยังระอุด้วยไฟสงคราม จงทุ่มเททั้งชีวิตเพื่อช่วยพี่ชายทั้งสองของเจ้าดับไฟสงครามในนครบังบดนี้ให้ได้”

“ครับ” ตาณรับปาก ก่อนที่ทุกคนจะแยกย้ายไปทำหน้าที่ของตัวเอง

สิบวันของการเดินทางยังคงเป็นไปอย่างเรียบง่าย บรยากาศบนแพเต็มเปี่ยมไปด้วยมิตรภาพ จนกระทั่งถึงเช้าวันที่สิบเอ็ด ตาณซึ่งทำหน้าที่คัดหัวแพจิ้งจอกปลุกทุกคนให้ตื่นขึ้นมาดูซากศพที่ลอยอยู่เหนือผืนน้ำ เริ่มต้นมีเพียงศพของคนคนเดียว แต่จากนั้นไม่นาน เมื่อแพล่องผ่านไป ทิวทัศน์น้ำก็ดำมืดไปด้วยคนตายทั้งชาย หญิง และเด็ก นอกจากนี้ยังมีซากอาคารบ้านเรือนที่ถูกเผา และซากเรือที่ถูกจมคว่ำปะปนมาด้วย เช่นเดียวกับบนฝั่งที่คงเหลือแต่ซากของบ้านที่ถูกเผาเป็นแนวยาว

“หมู่บ้านนี้คงเกิดเหตุการณ์ร้ายสักอย่าง ดูท่าสถานการณ์ในบาดาลนครจะแยกว่าที่เราคาดไว้ซะอีก” ลินบอกภูรินท์ขณะที่ทั้งสองช่วยกันเอาไม้ค้ำดันซากศพของผู้ชายคนหนึ่งที่ยาวทางออกออกไป ภูรินท์ปาดเหงื่อบนหน้าผากก่อนจะหันไปหาบุรพล

“ท่านบุรพล อีกไกลไหมกว่าจะถึงบาดาลนคร”

“พวกเราเข้าเขตของบาดาลนครมาไกลแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น พันคั่งน้ำนี้ไปให้เทียบแพขึ้นฝั่ง พวกเราจะเดินเท้าต่อ ส่วนพวกท่านคงต้องกลับไปช่วยท่านแม่ทัพการินแล้ว” ภูรินท์เสนอแต่บุรพลส่ายหน้าเร็วปรือ

“แม่ทัพการินสั่งให้ข้าส่งพวกท่านจนถึงตัวเมืองของบาดาลนคร”

ภูรินท์ยิ้มให้กับความเชื่อตรงของอีกฝ่ายแล้วว่า “จากจุดนี้ไปอีกไกลไหม กว่าที่จะถึงตัวเมืองของบาดาลนคร”

“ถ้าเดินทางทางน้ำน่าจะใช้เวลาห้าวัน แต่ถ้าเดินเท้าเข้าไปทราบ
จริง ๆ”

“นี่พวกเขาก็มาถึงบาดาลนครแล้ว ท่านได้ทำหน้าที่ของท่านแล้ว
ข้าจะดีใจมากที่ได้เห็นพวกท่านกลับไปอย่างปลอดภัย” ภูรินท์ว่า แต่
บุรพพลยังคงยืนยันความตั้งใจเดิมอย่างหนักแน่น

“แต่ความปลอดภัยของท่านทั้งสองก็สำคัญกับพวกเราชาวนคร
บังบดทุกคน”

“พวกข้ายอมมีวิธีเอาตัวรอดได้ ไม่แน่ เดินทางด้วยเท้าอาจจะ
ปลอดภัยกว่าด้วยข้า” ภูรินท์ว่า ขณะนั้น สิ้นซึ่งยืนอยู่ด้านหน้าสุดของ
แพก็พูดขึ้น

“ข้างหน้าไม่น่าไว้ใจเลย ดูสิ” เขาชี้มือบอกทุกคน ทันทีที่ผ่านพ้น
คิ่งน้ำมา ลำน้ำเบื้องหน้าห่างออกไปไม่ถึงห้าร้อยเมตรก็ถูกบีบให้แคบลง
ด้วยภูเขาสองลูกที่ขนานข้าง แม่น้ำจึงมีสภาพไม่ต่างจากคอกขวด ยิ่งแพ
เคลื่อนที่เข้าไปใกล้เท่าไร สายน้ำยิ่งเชี่ยวกรากขึ้นทุกทีจนยากจะบังคับ
แพให้ตรงทิศทางหรือเข้าเทียบฝั่ง โขดหินน้อยใหญ่สองฟากฝั่งไหลที่พัน
สูงจากผิวน้ำมีสภาพไม่ต่างจากหอกที่รอคอยทิ่มแทงผู้คน แต่ที่น่าหวงใจ
ที่สุดก็คือ สถานที่ตรงนี้เหมาะจะใช้เป็นที่ชุมนุมโจมตี หากมีเหล่ามิจรดาชีพ
จ้องทำร้าย พวกมันก็สามารถทำได้ง่ายดายเพราะความกว้างของลำน้ำ
ลดเหลือไม่เกินห้าสิบเมตรเท่านั้น

“ฉันคัดหัวแพเอง ที่เหลือเตรียมตัวไว้ให้พร้อม” สิ้นบอก ด้วย
ประสบการณ์ที่เคยพาสาวๆ ล่องแก่งมานับครั้งไม่ถ้วน ทำให้เขารู้จัก
จังหวะและทิศทางน้ำเป็นอย่างดี แม้จะมองไม่เห็นว่ามีกอง
กำลังซุ่มซ่อนอยู่หรือไม่ แต่ภูรินท์ บุรพพล และคนอื่นๆ ยังชักดาบออก
มาเตรียมพร้อม บางคนก็ถนัดยิงธนูก็เตรียมธนูขึ้นพาดสาย ด้วย
ความเร็วของกระแสน้ำ ทำให้แพไม่เผลอไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วราวกับ

ลูกธนู จนทำให้ทุกคนต้องร้องออกมาด้วยความหวาดเสียวหลายครั้ง แล้วสิ่งที่ทุกคนหวาดกลัวก็เกิดขึ้น เพราะเบื้องหน้าห่างไปไม่ถึงห้าสิบลเมตร ปรากฏเชือกเส้นใหญ่เส้นหนึ่งซึ่งกันขวางลำน้ำเอาไว้ ไม่มีทางให้แพไม้ไผ่หลบหลีกไปได้ และในวินาทีนั้น ธนูดอกแรกก็พุ่งออกมาจากหลังโขดหิน ก่อนที่ธนูลูกอื่นๆ อีกนับร้อยจะพุ่งเข้ามาไม่ต่างจากพายุฝน

“ต้านไม่ไหวแน่ หลบได้แพเร็วเข้า” บุรพลออกคำสั่ง แต่ช้าเกินไป เมื่อทหารที่ติดตามมาด้วยสี่นายถูกลูกธนูสังหารล้มลงสิ้นใจอยู่บนแพ ที่เหลือต่างกระโดดลงน้ำอาศัยแพไม้ไผ่เป็นที่กำบัง ภูรินท์กับสินก็เช่นกัน ทั้งสองไม่อาจมองเห็นด้วยซ้ำว่าผู้โจมตีมีจำนวนมากน้อยเท่าไร เพราะเพียงแค่พุงตัวไม่ให้จมน้ำกับคอยหลบหลีกลูกธนูก็แทบไม่มีเวลาหายใจ ภูรินท์ก็ลื่นน้ำเข้าไปหลายอีก ยังไม่ทันคิดว่าจะเอาตัวรอดไปได้ยังงี้ก็บังเกิดเสียงตูมใหญ่เมื่อแพไม้ไผ่พุ่งชนกับโขดหินจนแตกกระจาย ชาวของสัมภาระลอยเกลื่อน ไม้ไผ่ลอยออกไปทุกทิศทุกทาง เมื่อไรที่กำบัง กลุ่มคนที่ชุ่มโจมตีบนโขดหินจึงเลือกเป่ายิงได้ตามใจชอบ เสียงร้องโอดโอยของทหารที่ติดตามพวกเขามาตั้งขึ้นเป็นระยะ บางครั้งถึงกับกลายเป็นศพถูกน้ำซัดแสลงหน้าไป

“ทางนี้” เสียงของสินดังขึ้น ภูรินท์หันมองไปเห็นมัดไม้ไผ่ที่เคยเป็นท้องแพยังรวมกลุ่มกันอยู่ ที่ข้างๆ มัดไม้ไผ่ สินคำพูดว่าช่วยพุงตัวอยู่อย่างทุลักทุเล บุรพลกับตาณว่ายนน้ำเข้าไปสมทบ แต่ขณะที่ภูรินท์กำลังเบี่ยงทิศทางไปนั้น ธนูดอกหนึ่งก็พุ่งเฉียดหัวไหล่เขาไป ทั้งรอยแผลเอาไว้เป็นร่องลึก ภูรินท์ร้อง “โอ๊ย!” ออกมาได้คำหนึ่ง ร่างก็ถูกกระชากออกไปโดยปลชุด ทหารอีกคนที่ยังรอดชีวิต ภูรินท์ไม่มีเวลาสนใจบาดแผลตัวเองเพราะในวินาทีต่อมา ธนูดอกหนึ่งก็พุ่งผ่านลำตัวของปลชุดไปโดยที่เจ้าตัวไม่มีโอกาสได้ร้องสักแอะ ดวงตาของปลชุดเบิก

โพลง มือยังกุมมือภุรินท์ไว้แน่น ภุรินท์จึงเป็นฝ่ายออกแรงกระชากร่างไว้ริฎฎานของปสุตเพื่อเข้าไปหลบอยู่หลังมดไม้ไผ่

“ปล่อยมือเขา ไม่งั้นท่านไม่รอดแน่” เสียงบรูพลดังขึ้น แต่ภุรินท์ไม่สามารถตัดใจทิ้งศพของทหารที่พยายามจะช่วยชีวิตเขาทิ้งไปได้ กระแสน้ำเชี่ยวกรากดึงลากร่างคนทั้งสองให้ห่างจากมดไม้ไผ่ออกไปแล้วทันใดนั้น สิ่งที่ภุรินท์ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อจู่ๆ ตามนก็ว่ายน้ำเข้ามาพร้อมกับเงื้อมดาบขึ้นสุดแขน

“ไม่!!!” ภุรินท์ร้องเสียงหลง แต่เข้าไปแล้ว เมื่อดาบในมือตามนตัดแขนของปสุตขาดออกเป็นสองท่อน ร่างของเขาลอยหายไปกับสายน้ำ ขณะที่มือยังกุมแน่นอยู่ที่ข้อมือของภุรินท์

“ขอโทษด้วย ข้าไม่อาจปล่อยให้คนตายถ่วงท่านเอาไว้ได้” ตามนบอกเมื่อนำภุรินท์เข้ามาสมทบกับคนอื่นๆ ซึ่งตอนนี้ ขบวนของพวกเขาเหลือรอดอยู่เพียงสี่คนเท่านั้น

“แกดูยิง” สิ้นเสียงด้วยความตกใจเมื่อเห็นเลือดไหลออกจากหัวไหล่ของเพื่อน ภุรินท์ไม่ตอบเพราะเขากำลังตกตะลึงกับภาพที่ปรากฏเบื้องหน้า เห็นเรือหินทั้งสองข้าง กลุ่มผู้โจมตีได้ปรากฏกายขึ้น พวกมันมีจำนวนมากว่าหนึ่งร้อยคน แต่ละคนต่างถือดาบและคันธนูเตรียมยิงเหยื่อเคราะห์ร้ายที่กำลังถูกกระแสน้ำพัดไป ยิ่งเข้าไปใกล้เท่าไร โอกาสรอดของพวกเขายิ่งเหลือน้อยลงเท่านั้น

“จับกัน” สิ้นแหกปากร้องด้วยความโกรธ หากต่อสู้กันบนพื้น ไม้แน่ว่าพวกเขาจะสามารถหาทางหลบรอดไปได้ แต่เมื่ออยู่ในน้ำที่เท่าเหยียบไม่ถึงพื้น แค่ทรงตัวให้มันยังทำไม่ได้ จึงไม่ต้องพูดถึงว่าจะชักดาบออกมาต่อต้านได้ยังไง ทุกคนต่างคิดว่าเมื่อถูกน้ำพัดเข้าไปใกล้กลุ่มผู้โจมตีคงจะยิงธนูสังหารโดยง่าย แต่ผิดคาด เมื่อพวกมันได้แต่ยืนมองและส่งเสียงโห่ร้องชมขวัญเพื่อประกาศชัยชนะไปในตัว ปล่อยให้

ผู้เคราะห์ร้ายทั้งสี่ลอยผ่านเลยไป แต่แล้วภูรินท์กับทุกคนก็รู้สาเหตุที่แท้จริง เพราะทันทีที่ผ่านขีดหินนั้นไปไม่กี่ไกลพวกเขา ก็ตกอยู่ในตาข่ายที่กางดักไว้ ไม่ต่างจากปลาติดอยู่ในร่างแห

ต่อจากนั้นไม่นาน คนทั้งสี่ก็ถูกลากขึ้นฝั่งในสภาพสะบักสะบอม กลุ่มผู้โจมตีไม่จำเป็นต้องใช้ดาบจ่อจี้ที่คอ พวกเขาที่ไม่มีแรงขัดขืนอยู่แล้ว ทุกคนต่างนอนเหยียดลงกับพื้น หอบหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน ภูรินท์หน้าซีดเผือดเพราะเสียเลือดมากเกินไป กลุ่มผู้โจมตีเข้ามาห้อมล้อมค้นหาของมีค่าตามเนื้อตัว ก่อนที่เสียงของใครคนหนึ่งจะดังขึ้น

“นี่มัน...เฮ้ย โขดสองชั้นไว้อ!” เสียงนั้นเรียกกลุ่มผู้โจมตีให้แห่เข้ามามุงดูมากขึ้น ภูรินท์ไม่รับรู้แล้วว่าเกิดอะไรต่อจากนั้น เพราะทุกอย่างเหมือนจะดับวูบลงไปเฉยๆ รวากับเปลวเทียนต้องลม

ภูรินท์รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาพบตัวเองนอนอยู่ในห้องสภปรก แห่งหนึ่งซึ่งมีฟางข้าวขึ้นราปูรองพื้น สังกลิ้นเหม็นฉับจนแทบจมูก ช่างๆ เขาเป็นสิน ตาณ และบุรพล ซึ่งนอนเรียงรายกันอยู่ในสภาพสิ้นแรง ภูรินท์จ้องมองใบหน้าอ่อนเยาว์ของตาณราวกับเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเด็กหนุ่มที่ดูไร้เดียงสา เช่นตาณ พอถึงคราวคับขันจะกลายเป็นคนเลือดเย็นและอำมหิตขนาดนั้น...หรือว่าเขาถูกคนคิดไป

ภูรินท์ละสายตาจากเด็กหนุ่มมาสำรวจบาดแผลบริเวณหัวไหล่ ในตอนที่ถูกยิง เขาตื่นเต้นจนลืมความเจ็บปวด แต่เมื่อทุกอย่างเข้าสู่ภาวะปกติ พิษบาดแผลก็ทำร้ายจนแทบกระดิกตัวไม่ได้ บริเวณปากแผลบวมปวดขึ้นมาเพราะติดเชื้อ โขดดีที่ถูกรถนุเพียงเฉี่ยวไป ไม่ฝังในร่างกาย ภูรินท์เริ่มมองหาข้าวของต่างๆ ที่ติดตัวมา ไม่ว่าจะเป็ดาบ ธนู หรือแม้แต่กระเป๋าสีเสื้อผ้าล้วนหายไปหมดสิ้น ไม่เว้นแม้แต่...

“เฮ้ย!” ภูรินที่ร้องลั่นออกมาด้วยความตกใจเมื่อกุ่มหน้าอกตัวเอง แล้วไม่พบสร้อยจตุรธาตุ เขาถลันไปเขย่าปลุกสินให้ตื่น ทำท่าง้อรอนรนของภูรินที่พลอยทำให้คนอื่นๆ ตื่นขึ้นมาด้วย

“เป็นอะไรวะ” สินเอ่ยถามพลางขยี้ตา

“สร้อย...สร้อยจตุรธาตุหายไปแล้ว” ภูรินที่บอก เขายังตกใจไม่หาย

“รู้แล้ว” สินพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยราวกับว่าไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร ภูรินที่จึงเข้าไปเขย่าตัวเพื่อนอย่างไม่พอใจ

“รู้เมื่อไหร่ ทำไมแกไม่รีบบอกฉัน”

สินผลัดภูรินที่ออกไป ภูรินที่ค่อยรู้สึกตัวว่าไม่มีแม้กระทั่งเรียวแรงที่จะต้านทานไว้ ร่างของเขาล้มกลิ้งลงไปในที่เดิม

“บอกได้ไง แกหมดสติไปตั้งสองวันสองคืน แกมยังไข้ขึ้นสูงอีกต่างหาก”

“นี่ฉัน...ฉันสลบไปสองวันเลยหรอ”

“อืม สมบัติพวกเราก็ถูกพวกมันยึดไปหมด” สินว่า ภูรินที่นอนนิ่งราวกับคนสิ้นใจ สร้อยจตุรธาตุ ดวงจิตแห่งธาตุไฟหายไปแล้ว เขาจะไปหามันจากที่ไหนได้อีก ภูรินที่แทบจะร้องไห้เมื่อคิดถึงใบหน้าขององค์หญิงวศินี่ผู้เป็นเจ้าของเดิม

“อย่าเพิ่งคิดถึงมันเลย ตอนนี้คิดหาวิธีเอาตัวรอดจากคุกแห่งนี้ให้ได้ก่อนเถอะ แผลแกเป็นไงบ้าง” สินถามก่อนจะทิ้งตัวลงนอนเคียงข้าง ขณะที่ตามกับบุรพหลุกออกเดินสำรวจห้องสี่เหลี่ยมซึ่งผนังทั้งสี่ด้านก่อด้วยอิฐสี่เหลี่ยม ส่วนหลังคาอยู่สูงเกือบห้าเมตร มุงด้วยหญ้าแฝกที่พอกันแดดกันลมได้เท่านั้น ทั้งสองเดินวนไม่รู้กี่รอบและลองทุบผนังดูทั้งที่รู้ว่าไม่มีอะไรดีขึ้น แต่การได้ออกแรงเดินบ้างย่อมดีกว่านอนอยู่เฉยๆ

“ที่นี้ที่ไหน” ภูรินที่เอ่ยถามหลังจากเสียบไปนาน เขายังคงนอนอยู่ในที่เดิม ไม่สนใจบาดแผลตรงหัวไหล่ที่กำลังระบมเพราะติดเชือก

“ไม่รู้ ไม่มีใครรู้หรอก พวกเราถูกจับมัดมือมัดเท้า แกรมยังมีถุงดำคลุมหัวมาอีก เห็นแสงสว่างอีกที่ก็อยู่ในคุกกี้สัมกันแล้ว” ลินบอก เขาเองก็นอนมองตามกับบุรพลดินสำรวจผนังห้องซึ่งอยู่เช่นกัน

“ทำไมพวกมันต้องคลุมหัวพวกเราด้วย” ภูรินท์ถามต่อ

“แดดคงแรง กลัวเราผิวเสียมั้ง”

“ฉันจำได้ว่าได้ยินเสียงพวกมันคุยกันว่าไซดสองชั้น มันคืออะไร”

ภูรินท์ถามต่อเรื่อยๆ โดยไม่สนใจท่าทางสิ้นหวังของทุกคน

“ได้ทั้งคนได้ทั้งของ นั่นละมั้งไซดสองชั้นที่ว่า”

“มันจะเอาคนไปทำไม”

“แกเรียกมันมาถามดีไหม ฉันก็นอนอยู่ห้องเดียวกับแกมาตลอด”

ลินชักรำคาญ

“มีใครโผล่มาให้ถามบ้างไหมล่ะ” ภูรินท์ย้อน ลินจึงนึกขึ้นได้

“เออ นั่นสิ สองวันนี้พวกเราไม่เห็นหน้าพวกมันเลยแม้แต่คนเดียว”

“อ้าว! แล้วพวกแกกินอะไร ขับถ่ายที่ไหน” ภูรินท์ถามเพราะเริ่มรู้สึกหิวขึ้นมา

“มันยื่นถาดอาหารมาตามช่องเล็กๆ ข้างผนัง กินเสร็จฉันก็ใส่ถาดคืนให้ ตั้งแต่วันนั้นพวกเรายังไม่ได้กินอะไรเลย”

“ทำไม”

“นั่นไง” ลินชี้นิ้วไปยังถาดอาหารที่ถูกทิ้งเอาไว้ในห้อง ในถาดมีแต่ก้อนอิฐแข็งติดอยู่ เขาแทบจะอ้วกออกมา

“มันส่งมาให้ทุกวัน” ลินบอกอย่างเบื่อหน่าย

“ความคิดแก้ไขใหม่ทีี่ส่งให้มันก่อน ก็เลยโดนกรรมสนองกรรมอย่างนี้”

“คุยเรื่องอื่นได้ไหม” ลินบอกอย่างเบื่อหน่าย ทั้งสองเสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนที่ภูรินท์จะเอ่ยขึ้น

“ทำไมไม่ปีนออกทางหลังคา”

“ลองแล้ว ต่อตัวกันขึ้น คนแรกอาจจะขึ้นไปได้และดึงคนที่สองตามไป แต่คนที่สามกับที่สี่นี้ท่าจะลำบาก ยิ่งแกหมดสติช่วยตัวเองไม่ได้ ยิ่งลำบากเข้าไปใหญ่”

“แต่ตอนนี้ฉันฟื้นแล้ว” ภูรินท์ว่า สิ้นจิ้งหันไปหาตาณ เด็กหนุ่มคนเดียวที่ถูกยกขึ้นสูงพ้นหลังคา

“รอบๆ ห้องมีคนเฝ้าอยู่หลายสิบคน ต่อให้ปีนออกไปได้ถ้าไม่ถูกฆ่าตายก็คงถูกจับมาขังตามเดิม” ตาณบอก สิ้นจิ้งพูดเสริมว่า

“พวกเราไม่มีอาวุธไปสู้กับมัน และอีกอย่างพวกเราก็หิวโหยจนไม่มีแรงจะยืนอยู่แล้ว”

“เพราะอ๊แก”

“เออ...ฉันผิดไปแล้ว ฉันขอโทษ” สิ้นจิ้งบอกด้วยท่าทางหงุดหงิด ในยามหิวคนมักอารมณ์เสียได้ง่ายกว่าปกติ ภูรินท์รู้เรื่องนี้ดีจึงเจียบเสียงลง ตลอดวันนั้นไม่มีใครโผล่หน้าเข้ามาให้เห็นเช่นเคย นอกจากถาดใส่ของที่ถูกลงเข้ามาทางช่องผนัง

จนกระทั่งถึงวันที่สาม ประตูห้องจึงถูกเปิดออก คนทั้งสี่ได้แต่นอนมองเจ้าของสถานที่เจ็ดแปดคนเดินเข้ามามัดมือมัดเท้าพวกเขา และแบกออกไปยังห้องโถงของตึกหลังใหญ่ที่มีผู้คนยืนรวมกันอยู่เกือบสองร้อยคน ท่าทางแต่ละคนล้วนกำยำดูร้าย สวมชุดผ้าฝ้ายสีเทา พวกมันส่งเสียงจ้อแจตตลอดเวลา จนกระทั่งเสียงของคนคนหนึ่งดังขึ้น

“เจียบ...เจียบ ท่านรองหัวหน้าพรรคมาถึงแล้ว” เสียงนั้นลั่นสุดลงพร้อมกับกรากฎตัวของชายสูงวัย ผิวขาว ร่างกายอ้วนพี ใบหน้ากลมเกลี้ยงปราศจากหนวดเครา ดูไม่ต่างจากแปะยิ้มในขบวนเชิดสิงโต เขาอยู่ในชุดผ้าฝ้ายสีม่วงดูลึกลับและทรงอำนาจ ชายคนนั้นเดินขึ้นไปบนเวทีที่ยกสูงจากพื้นเกือบหนึ่งเมตร เขายกสองมือขึ้นระดับอกปราม

ทุกคนให้อยู่ในความสงบ ซึ่งได้ผลเป็นอย่างดี ทว่าทั้งห้องโถงบัดนี้
เจียบเจียบจนเข็มตักยังได้ยิน ภูรินท์สังเกตเห็นว่า บนผนังด้านหลังที่
ชายคนนั้นยืนอยู่มีรูปสลักพญานาคสีเขียวมรกตขนาดใหญ่ตั้งตระ-
หง่าน ดวงตาสีแดงกำของมันแวววาวราวกับยังมีชีวิต นอกจากนี้
บนผนังรอบๆ ห้องโถงยังประดับด้วยลวดลายแกะสลักนูนต่ำเป็นรูป
พญานาค แม่น้ำ และดอกบัวเต็มไปหมด ขณะนั้น ชายที่ถูกเรียกว่า
รองหัวหน้าพรรคก็พูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“พรรคบุตรนาคของเราถือว่าโชคดีจริงๆ ที่จับตัวพวกมันมาได้
ข้าส่งข่าวไปถึงทางการแล้ว พงูนี้เข้าทหารหลวงจะมารับหัวของพวกมัน
ไป” สิ้นสุดคำพูดของรองหัวหน้าพรรค ผู้คนในห้องโถงต่างชูดาบให้ร้อง
ขึ้นพร้อมๆ กันจนพื้นสะเทือน รองหัวหน้าพรรคยกมือขึ้นในท่าเดิม ทว่า
ทั้งห้องโถงจึงสงบลงอีกครั้ง ก่อนที่เขาจะพูดต่อ

“เพื่อรับประกันว่าพวกเราจะได้รับสินบนนำจับซึ่งเป็นทองคำ
จำนวนมหาศาล กับการยกฐานะตำแหน่งของพรรคขึ้นเป็นผู้ปกครอง
มณฑลทิศตะวันตก เราต้องตัดหัวของพวกมันออกมาในวันนี้” เสียงให้
ร้องพร้อมกับการชูปลายดาบขึ้นฟ้าอย่างพร้อมเพรียง ช่มขวัญจำเลย
ทั้งสี่จนหัวใจแทบจะหยุดเต้น สิ้นอดไม่ได้ที่จะหันไปถามภูรินท์

“นี่มันเรื่องอะไรกันวะ”

ภูรินท์ละสายตากรองหัวหน้าพรรคแล้วว่า “สงสัยพวกเราจะ
ถูกตั้งค่าหัวเอาไว้”

“เราเพิ่งมาถึงนะ ไม่ได้ไปเหยียบตาปลาใครสักหน่อย”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” ภูรินท์ว่าอย่างอับจนปัญญา สิ้นทนไม่ไหว
จึงร้องขึ้นว่า

“ไหนๆ ข้าจะต้องตายอยู่แล้ว มีใครบอกได้บ้างไหมว่าข้าไปด่าพ่อ
ล่อแม่ใครเข้าให้ ถึงต้องถูกจับมาประหารอย่างนี้” คนกว่าสองร้อย

คนในห้องโถงต่างหันมามองสินกับพรรคพวกพลางยิ้มเยาะ ขณะที่รองหัวหน้าพรรคก้าวเดินลงมาจากเวที ตรงเข้าหาคนทั้งสี่

“ข้าจะบอกให้พวกเจ้ารู้ก็ได้ บางทีพวกเจ้าอาจจะไม่รู้ตัวว่าเป็นคนที่มีค่าหัวสูงที่สุดในประวัติศาสตร์” พร้อมกับพูด รองหัวหน้าพรรคก็หยิบกระดาษสองแผ่นออกมาจากกระเป๋าเสื้อและโยนลงต่อหน้าสิน เมื่อกระดาษถูกลมพัดคลี่ออก ทุกคนจึงเห็นภาพวาดของสินกับภุรินท์ด้านล่างรูปภาพมีตัวอักษรภาษาบาตาลนครเขียนอยู่ แม้จะอ่านไม่ออก แต่ก็พอจะคาดเดาได้ว่าคงเป็นข้อความประกาศจับพร้อมเงินรางวัล

“ใครเป็นคนออกหมายจับพวกนี้” สินถามต่อ รองหัวหน้าพรรคบุตรนาคาฉีกยิ้มก่อนว่า

“ย่อมเป็นกษัตริย์ผณินทรา เจ้าผู้ครองบาตาลนครแห่งนี้”

“ทำไมกษัตริย์ของท่านจึงต้องการหัวของพวกข้า” สินถามต่อ

“ข้าไม่รู้และไม่สนใจด้วย ข้ารู้แต่ว่าหัวของพวกเจ้าทั้งสองจะทำให้พรรคบุตรนาคายิ่งใหญ่กว่าทุกพรรคที่มีอยู่ในแผ่นดิน เอาตัวพวกมันไปตัดหัว” ประโยคสุดท้ายเขาหันไปออกคำสั่งกับลูกน้อง คนกลุ่มหนึ่งเข้ามาลากตัวพวกเขาออกไปยังลานประหารที่อยู่ข้างๆ ห้องโถง ภุรินท์มองเห็นเสาไม้สักสี่ต้นถูกฝังไว้ในดินอย่างแน่นหนา แต่ละต้นสูงเลยเข่า ขึ้นมานิดหน่อย เมื่อถูกจับมัดให้นั่งในท่าเหยียดขา เสาไม้สักก็สูงเพียงแค่กลางหลัง ลำคอและศีรษะโผล่พ้นออกมางายแก่การวัดตาบประหารโดยเพศฆมาต ภุรินท์ได้แต่ทอดถอนใจมองพระอาทิตย์กำลังจะตกดิน จากนั้นจึงยิ้มออกมาอย่างขมขื่น

“อุตสาห์เสียงอันตรายมาตั้งมากมาย ต่อสู้จนได้ดวงจิตแห่งธาตุไฟ มาครอบครอง ผู้คนในพยัคฆ์นครรวมถึงวัดไร่ไฉนวรรณ์ต่างตั้งความหวังเอาไว้ว่าฉันจะช่วยนำสันติสุขกลับคืนสู่นครบังบดได้ สุดท้ายกลับต้องมาตายอย่างอนาถ ดวงจิตแห่งธาตุไฟก็สูญหายไปอีก”

“ที่ฉันแค้นที่สุดก็คือต้องมาตายโดยที่ไม่ได้ต่อสู้ด้วยซ้ำ” ลิน กัดฟันกรอด ทั้งสองมองไปยังบุรพลที่นั่งนิ่งอยู่กับหลักประหาร สายตา แข็งกร้าวจ้องมองเพชรฆาตทั้งสี่ที่กำลังร่ายรำเข้ามาอย่างไม่สะทกสะท้าน ขณะที่ตาฉกกลับร้องไห้ออกมาเบาๆ ภูรินท์อดสงสารไม่ได้ ยิ่งงโง่เสียตาคงก็ยังคงเป็นเพียงเด็กหนุ่มที่อ่อนต่อโลกเท่านั้น

“ทำใจเถอะวะ คนเราเกิดมาก็ต้องตาย เพียงแต่จะช้าหรือเร็ว เท่านั้น” ลินหันไปบอกกับเด็กหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆ ตาฉกขบฟันกรอด ดวงตาพลันแข็งกร้าวขึ้นมา แต่ปากยังเฝ้มปิดสนิทจนเป็นเส้นตรง ขณะนั้น เพชรฆาตทั้งสี่ต่างร่ายรำวนเวียนรอบๆ ตัว สร้างความหวาดเสียวให้แก่พวกเขาเพราะไม่รู้เลยว่าเมื่อไหร่ดาบทั้งสี่เล่มนั้นจะถูกสับลงมา เพื่อพรากวิญญาณออกไปจากร่าง ทว่าทั้งบริเวณเงียบกริบ จะมีเสียงครางฮือขึ้นมาในจังหวะที่เพชรฆาตสับดาบหลอกเพื่อข่มขวัญจำเลย ซึ่งในความคิดของลินแล้ว พวกมันไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นเลยสักนิด เพราะเพียงแค่นี้เขาก็กลัวจนฉี่จะเล็ดอยู่แล้ว

“ประหาร” เสียงของรองหัวหน้าพรรคดังขึ้น เพชรฆาตเงือดาบขึ้นสุดแขน ภูรินท์กับลินหลับตาปี คิดถึงพ่อแม่แก้วแม่แก้ว แต่ก่อนที่คมดาบจะถูกฟันลงมาก็มีเสียงร้องของคนคนหนึ่งดังขึ้น

“หยุดก่อน” เสียงร้องนั้นทำให้ภูรินท์กับลินเปิดเปลือกตาขึ้นใหม่ เช่นเดียวกับตาฉกและบุรพล ขณะที่คนของพรรคบุตรนาคาต่างหันไปมองที่ต้นเสียง

“ท่านเสนาธิการ” รองหัวหน้าพรรคบุตรนาคาแค้นเสียงออกมาอย่างไม่พอใจ คนคนนั้นก้าวฝ่าฝูงชนเข้ามาใกล้ ภูรินท์จึงเห็นว่าเป็นชายหนุ่มอายุน้อยกว่าเขาปีหรือสองปี รูปร่างบอบบางราวกับผู้หญิง ใบหน้าเกลี้ยงเกลาดูมีเสน่ห์โดยเฉพาะลักยิ้มบนแก้มทั้งสองข้าง

“เมื่อไม่มีคำสั่งของหัวหน้าพรรค ท่านก็ไม่มีสิทธิ์สั่งประหารคน

ตามใจชอบ” ชายที่ถูกเรียกว่า เสนาธิการ กล่าวขึ้น แววดาเซิดหยิ่ง
จ้องมองร่องหัวหน้าพรรคที่ขุ่นเคืองจนใบหน้าแดงก่ำ

“ข้า...ที่ข้าทำก็เพื่อให้แน่ใจว่าพวกมันจะไม่หลบหนีไปไหนได้
และพรรคของเราจะได้รับรางวัลนำจับอย่างแน่นอน”

“เมื่อถูกคุมขังอยู่ในพรรคเรา พวกมันย่อมไม่สามารถหลบหนี
ไปไหนได้อยู่แล้ว ท่านรีบร้อนอย่างนี้ คิดจะขัดคำสั่งหัวหน้าพรรคหรือ”
เสนาธิการหนุ่มต่อว่า หากนับตำแหน่งหรือศักดิ์ศรีแล้ว เขาเป็นถึงที่
ปรึกษาของหัวหน้าพรรค มีตำแหน่งสูงกว่าร่องหัวหน้าพรรคอยู่หนึ่งชั้น
ร่องหัวหน้าคนนี่จึงแสดงท่าทางเกรงอกเกรงใจเมื่ออยู่ต่อหน้า เสนาธิการ
หนุ่มเห็นร่องหัวหน้าพรรคอีกอักลึงเล็งจึงพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนลง

“พຽ່ງนี้ทหารหลวงก็มารับตัวพวกมันอยู่แล้ว เราจะฆ่ามันให้
เลือดเปื้อนสำนักทำไม”

“แต่ข้าเกรงว่า...”

“ในบาตาดลนครยังไม่มีใครรู้ว่าพวกมันเดินทางมาถึง และยังไม่มี
ใครรู้ว่าเราจับตัวพวกมันได้ ท่านไม่ต้องกลัวไปหรือกว่าพรรคอื่น ๆ จะรู้
ข่าวและมาแย่งชิงตัวไป” จากนั้นจึงหันไปสั่งบรรดาลูกสมุน “เอาตัว
พวกมันไปขังไว้ที่เดิม จัดเวรยามเฝ้าระวังอย่างแน่นหนาเป็นพิเศษ”

“ครับ” เสียงลูกสมุนขานรับก่อนกรูเข้ามาลากตัวคนทั้งสี่กลับไป
ยังห้องขังตามเดิม เสนาธิการพรรคหันไปตบบ่าร่องหัวหน้าพรรคเบาๆ

“อย่ากังวลไปเลย เรามาเลี้ยงฉลองความสำเร็จของพรรคดีกว่า
ข้าสั่งคนเตรียมสุราอาหารไว้พร้อมแล้ว” จากนั้นจึงนำร่องหัวหน้าพรรค
และสมุนคนอื่นๆ กลับไปยังห้องโถง และเมื่อพระอาทิตย์ตกดิน สุรา
อาหารก็จัดเตรียมไว้พร้อมสรรพ ทุกคนในพรรคบุตรนาคาต่างดื่มกินกัน
อย่างสนุกสนานและเฝ้าฝันถึงความรุ่งโรจน์ของพรรคที่จะเกิดขึ้นนับ
ตั้งแต่วันพຽ່ງนี้เป็นต้นไป

3

นักโทษหลวงหนี

กลิ่นอาหารลอยฟุ้งตามลม เรียกน้ำย่อยออกมากัดกระเพาะ ที่จวนเจียนจะทะลุอยู่แล้วอีกกระลอก พร้อมๆ กันนั้นยังมีเสียงร้องเพลง เสียงเคาะถ้วยชามตามจังหวะดังสนั่นจนนักโทษทั้งสี่นอนไม่หลับ สิ้นพบว่าเมื่อคนหิวโหยถูกคุมขังอยู่ในพื้นที่จัดงานเลี้ยงนั้นเป็นความธรรมดาอย่างแท้จริง เท่านั้นไม่พอ บรรดาเวรยามที่เฝ้าระวังอยู่หน้า ประตูยังพูดคุยถึงอาหารเลิศรสไม่ขาดปาก นักโทษทั้งสี่จึงได้แต่มอง หน้ากันไปมาและพยายามข่มตาให้หลับลง

“ฉันว่าไอ้เสธ. คนนี้มีอะไรแปลกๆ” สิ้นพยายามหาเรื่องคุยเพื่อที่ ใจจะได้ไม่คิดถึงอาหารที่วางอยู่ในงานเลี้ยง ภูรินท์พยักหน้าเบาๆ แล้วว่า

“ท่าทางมันยังกะผู้หญิง”

“ใช่ แต่ทำไมคนอื่นฯ ถึงได้เกรงอกเเกรงใจมันนัก” สิ้นว่าก่อนจะ

หันไปหาถามบุรพล

“ไอ้ตำแหน่งเสนาธิการนี่มีไว้ทำไม”

“ในกองทัพแม่ทัพเป็นใหญ่ที่สุด แต่คนที่ใหญ่ที่สุดนั้นยังต้องเชื่อฟังขุนศึก หรือที่เราเรียกว่า เสนาธิการ พรรคบุตรนาคานี้ก็คงเช่นเดียวกัน ในเมื่อหัวหน้าพรรคให้ความนับถือ คนอื่นๆ รวมถึงรองหัวหน้าพรรคก็ต้องให้ความนับถือตามไปด้วย” บุรพลตอบ

“ท่าทางมันก็กลิ้งกลอกเอาเรื่องอยู่เหมือนกันนะ” สินว่า ภูรินท์พยักหน้าตามก่อนจะหันไปหาตาณซึ่งเสียบขริมมาโดยตลอด

“ตาณพอจะรู้ว่าพรรคบุตรนาคาคืออะไร เพราะเท่าที่เรารู้พวกมันน่าจะเป็นโจรดับปล้นผู้คนที่เดินทางผ่านมาตามแม่น้ำสายนี้ และถ้าเป็นโจรจริง ทำไมพวกมันถึงได้ติดต่อกับทางการ”

ตาณขบคิดครู่หนึ่งก่อนตอบว่า “เท่าที่ข้ารู้มา บาดาลนครมีปัญหากลางในยุ้งยากกว่าพยัคฆ์นครหลายเท่า ตั้งแต่กษัตริย์องค์ก่อนถูกปลงพระชนม์ ความวุ่นวายก็เกิดขึ้นทั่วทุกหย่อมหญ้า ผู้คนในเมืองต่างโยกย้ายอพยพถิ่นฐานหาที่อยู่ใหม่ คนที่มีเงินทองก็ตั้งกองทัพหรือสร้างพรรคเล็กพรรคน้อยขึ้นมาเพื่อกิจกรรมต่างๆ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นการปล้นชิงเสียมากกว่า”

“ทางการไม่ส่งกำลังมาปราบปรามหรือ” ภูรินท์ถามต่อ

“เท่าที่ข้ารู้พวกเขาก็มีปัญหากลางในกันอยู่ กษัตริย์องค์ปัจจุบันทรงไม่ไว้ใจทหารในสังกัด กลัวถูกชิงราชบัลลังก์จึงส่งฆ่าทุกคนที่ทรงระแวง วันๆ พวกเขาจึงคิดแต่จะเอาตัวรอด ไม่มีเวลามาสอดส่องความเป็นอยู่ของชาวบ้าน”

“เจ้ารู้เรื่องบาดาลนครดีราวกับเป็นคนของที่นี่เสียเอง” สินว่า ตาณยิ้มอย่างเหยิ่มเกรียมก่อนตอบ

“ข้าศึกษาความเป็นไปของบาดาลนครตลอดเวลา ข้าไม่มีวันลืม

ว่าพวกมันสังหารพ่อแม่ของข้ายังงี้ ข้าจะต้องแก้แค้นให้ได้” ทุกคนรับรู้ถึงความโกรธแค้นของเด็กหนุ่มที่เจ็บอกกับน้ำเสียงได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะใครก็ตามที่ตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับเขาย่อมต้องโกรธแค้นคนที่เขินฆ่าทำลายพ่อแม่พี่น้องของตัวเองทั้งสิ้น ภูรินท์ตอบว่าตามเขาๆ เป็นการปลอบโยน

“นอนเถอะ” ชายหนุ่มบอกทุกคน ก่อนตัวเขาเองจะล้มตัวลงนอนทับเศษฟางเหม็นอับที่ดมจนคุ้นชิน ความเจ็บปวดจากบาดแผลช่วยกระตุ้นประสาทให้ตื่นตัวและรับรู้ว่ากำลังตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากอย่างแท้จริง ทุกคนทำตามบ้าง แม้จะรำคาญเสียงแหกปากของพวกซีเมาข้างนอก แต่ด้วยความอ่อนแรง ทุกคนจึงหลับไปได้ในไม่ช้า

ภูรินท์สะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกเมื่อได้ยินเสียงกุกกักแห่งห้องซังถูกไขออก จากนั้นประตูห้องก็เปิดอ้าเผยให้เห็นร่างบอบบางของเสนาธิการพรรคที่กำลังเดินเข้ามา

“ออกไปกันได้แล้ว” เสนาธิการพรรคเอ่ยขึ้นท่ามกลางความตกตะลึงของทุกคน ภูรินท์หันมองหน้าคนอื่น ๆ ที่ตื่นนอนและลุกขึ้นมาด้วยความสงสัย เสนาธิการพรรคจึงพูดย้ำว่า

“เร็วสิ เวลาเหลือไม่มากแล้ว” พูดจบก็เดินนำออกไปอย่างรวดเร็ว ภูรินท์ไม่ต้องเสียเวลาคิดนาน เขาลุกพรวดตามออกไปโดยมี สิน ตาณ และบุรพลตามไปติดๆ เมื่อออกมาจากห้องซัง ภูรินท์จึงพบว่า เวรยามกว่ายี่สิบนายนอนหลับส่งเสียงกรนดังสนั่น เช่นเดียวกับลูกสมุนของพรรคบุตรนาคาทุกคนที่พับหน้าหลับกับพื้นไต่ะ บางคนถึงกับเอาหน้าพับกับจานข้าว ขณะที่บางคนลงนอนกับพื้น

“ทำไมพวกมันหลับเป็นตายอย่างนี้ล่ะ” สินเอ่ยถาม แต่เสนาธิการหนุ่มไม่ตอบ เขาวิ่งนำหน้าทุกคนออกจากที่ตั้งของพรรคบุตรนาคาอย่างรวดเร็ว แสงจันทร์ที่สาดส่องลงมาทำให้ภูรินท์เห็นว่าพรรคบุตร-

นาคาตั้งอยู่บนยอดเขาเล็กๆ อยู่ติดกับแม่น้ำชื่อลำนาคา ที่ซึ่งพวกเขา ถูกปล้นชิงและจับตัวมา หลังจากวิ่งได้สักพัก ตาณก็ล้มคว่ำลงไป เขาพยายามยันตัวลุกขึ้นแต่ร่างกายไม่สามารถทนทานความหิวโหยได้จึง อาเจียนน้ำย่อยออกมาคำใหญ่ คนอื่นๆ ล้วนตกอยู่ในสภาพเดียวกัน เมื่อเห็นคนหนึ่งอาเจียน คนอื่นๆ ก็พลอยอาเจียนตามไปด้วย เสนาธิการ หนุ่มมองทุกคนพลางส่ายหน้าเอือมระอา

“แข็งใจหน่อย รอให้ถึงเรือก่อนค่อยอ้วกได้มั๊ย” เขาบอกกับทุกคน ภูรินท์เงยหน้ามองไปเบื้องหน้าพบว่าแม่น้ำอยู่ห่างออกไปเพียงหนึ่งร้อย เมตรเท่านั้น

“ข้าเตรียมเรือกับข้าวปลาอาหารเอาไว้แล้ว เร็วเข้า ยิ่งไปถึงเรือ เร็วเท่าไร พวกท่านจะได้กินข้าวเร็วเท่านั้น” เขาพูดกระตุน พอได้ยิน ว่ามีอาหารรออยู่เบื้องหน้า ทุกคนต่างมีแรงฮึดขึ้นมาในทันที

“ท่านช่วยพวกข้าไว้ทำไม” ภูรินท์ถาม เสนาธิการมองเขาอย่าง เบื่อหน่ายขณะต่อว่า

“นี่ใช่เวลาถามรีไร รอขึ้นเรือก่อนแล้วข้าจะตอบทุกคำถามที่พวก ท่านอยากรู้ เร็วเข้า” พูดจบก็วิ่งนำหน้าไป

ภูรินท์จึงพยักหน้าบอกทุกคนให้วิ่งตาม จนไปถึงริมฝั่งแม่น้ำ พวกเขาจึงเห็นเรือพายลำหนึ่งจอดเทียบฝั่งอยู่จริงๆ คนทั้งห้าก้าวขึ้นเรือ อย่างเร่งรีบ เสนาธิการหนุ่มรับหน้าที่พายเรือให้ล่องไปกับกระแส น้ำ พร้อมกับบอกทุกคนให้รับประทานอาหารที่เตรียมเอาไว้ โดยไม่ต้องให้ บอกข้า ภูรินท์ สิน ตาณ และบุรพผลต่างยัดอาหารเข้าปากอย่าง มุมมามจนสำลึกรอกออกมาหลายรอบ จนกระทั่งอิ่มหน้าแล้วภูรินท์จึงเดิน ไปยังท้ายเรือ

“ขอบคุณท่าน...”

“ข้าชื่อทัพพ์” เสนาธิการหนุ่มบอก

“ทัฬหี ชื่อแปลกดี ข้าชื่อภูรินท์ ส่วนคนนั้นชื่อสิน ตาณ และ บุรพล” ภูรินท์แนะนำทุกคนให้ทัฬหีรู้จักก่อนจะถาม “ทำไมท่านถึงช่วย พวกเรา”

ทัฬหีไม่ตอบ แต่หยิบของบางอย่างในกระเป๋าส่งให้ ภูรินท์รับมา ดูจึงรู้ว่าเป็นเหรียญทองแดงทรงกลมขนาดเหรียญสิบบาท ภายในสลักรูปศาลาทรงไทยหลังหนึ่งซึ่งมีลำธารไหลผ่าน

“วัดไร่ไฉนวรรณ์ ท่านคือ...” ภูรินท์อุทานออกมาด้วยความตื่นเต้น ทัฬหีจึงหยิบเหรียญที่มีลักษณะเดียวกันออกมาอีกสองเหรียญ ซึ่งเป็นของสินหนึ่งเหรียญและของตัวเองอีกหนึ่งเหรียญ

“ข้าเป็นศิษย์วัดไร่ไฉนวรรณ์เช่นเดียวกับพวกท่าน” ทัฬหีบอก สินรีบเดินเข้ามาสมทบด้วยความตื่นเต้นทำให้เรือโคลงจนทุกคนร้องอุทานตกใจ จนเมื่อเรือกลับมานิ่งดังเดิม สินจึงค่อยๆ ก้าวเข้ามานั่งข้างๆ ภูรินท์

“อาจารย์ของท่านชื่ออะไร” ภูรินท์ถามขณะคืนเหรียญให้ทัฬหีหนึ่งเหรียญและส่งต่อให้สินหนึ่งเหรียญ

“พระฉันทิต ในตอนที่มารบุงจูโจอมวัดไร่ไฉนวรรณ์ ท่านเป็นพระหนึ่งในสี่รูปที่ถูกสั่งให้หนีออกมาก่อน”

“เช่นเดียวกับพระธมมที่เป็นอาจารย์ของพวกเรา” สินพูดแทรกขึ้น ทัฬหีพยักหน้าช้าๆ

“แล้วตอนนี้อาจารย์ของท่านอยู่ที่ไหน” ภูรินท์ถามต่อ

“ข้าไม่รู้หรอก วัดของท่านถูกเผาทำลาย ตัวท่านเองก็ถูกตามล่า ตอนนั้นข้ามีอายุเพียงสิบขวบเท่านั้น ท่านโยนข้าลงน้ำก่อนที่จะล่อพวกศัตรูไปอีกทาง”

“ท่านรอดชีวิตมาได้ยังไง” ภูรินท์อดที่จะถามต่อไม่ได้ ทัฬหีจึงเล่าว่า

“ข้าลอยมากับน้ำ ก่อนจะติดร่างแหในที่เดียวกับที่พวกท่านถูก

จับกุมนั่นแหละ พรรคบุตรนาคราจับตัวเข้ามาเลี้ยงไว้”

“งั้นท่านก็เป็นลูกบุญธรรมของหัวหน้าพรรคแล้วสิ” สินว่า ทัพพ์ยิ้มอย่างขมขื่นก่อนตอบ

“พวกมันเลี้ยงข้าไว้ในฐานะเด็กกำพร้า ต้องคอยลับมีด ทำครัวล้างห้องน้ำ ยาเรือ สารพัดที่พวกมันจะใช้ทำงาน”

“แต่ตอนนี้ท่านเป็นถึงเสนาธิการพรรค” ภูรินท์ว่า

“ความลำบากบังคับให้ข้าต้องดิ้นรนต่อสู้และคิดหาวิธีการที่จะต้องชนะมากกว่าคนอื่น ๆ เมื่อข้าคิดมากกว่าก็ยอมทำอะไรประสพผลกว่าคนอื่นเป็นธรรมดา”

“แล้วนี่ท่านใช้วิธีอะไรถึงได้พาพวกเราออกมาได้ง่ายดายอย่างนี้” สินถาม

“ข้าผสมยานอนหลับไว้ในอาหารที่พวกมันกิน ปานนี้คงตื่นกันแล้วมั้ง” ทัพพ์บอกด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยราวกับไม่มีอะไรให้ต้องเป็นห่วง แต่ทุกคนในเรือถึงกับหันขวับไปมองด้านหลังเพราะกลัวว่าจะมีขบวนไล่ติดตามมา แต่บนสายน้ำยังคงว่างเปล่า

“นี่พวกเราจะไปไหนต่อ” ภูรินท์ถาม

“ไม่รู้สิ พวกท่านอยากไปไหน” ทัพพ์ถามกลับ ภูรินท์ก็บ่นถึงกับมองหน้ากันอย่างงุนงง

“เดิมที...พวกเราตั้งใจจะไปปาดาลนคร แต่ตอนนี้ชักไม่แน่ใจ” ภูรินท์ตอบ ในเมื่อไม่มีดวงจิตแห่งธาตุไฟ ดวงจิตอื่นๆ ก็ไร้ความหมาย เพราะไม่ว่าจะเป็นพรานจันหรือพระธมมต่างบอกว่าเขาต้องรวบรวมดวงจิตแห่งธาตุให้ครบทั้งสี่ดวงจึงจะจัดการกับพญามารได้ สิ้นรู้ความคิดของเพื่อนจึงหันไปถามเสนาธิการผู้ช่วยชีวิตพวกเขาไว้

“ท่านเก็บเหรียญของพวกเราไว้ ไม่ทราบว่ามีสิ่งของอย่างอื่นของพวกเรา...เอ่อ...”

“ข้าลืมนอกไป สัมภาระของพวกท่านอยู่ในถุงใต้ท้องเรื่อนั้น”
 ทัฟฟ์บอกพลางชี้ขึ้นไปยังกระสอบใบหนึ่งที่ซุกอยู่ในท้องเรือ บุรพลกับ
 ตาณที่อยู่ใกล้จึงช่วยกันดึงขึ้นมาเปิดออก ภูรินท์เริ่มมีความหวังขึ้นมา
 เมื่อเห็นคันธนูกับดาบเหล็กไหลทั้งสองเล่มยังอยู่ครบ พวกเขาช่วยกัน
 ค่อยหาสิ่งของสำคัญซึ่งมีครบทุกอย่าง ยกเว้นสร้อยจตุรธาตุเท่านั้น

“มีบางอย่างหายไป” ภูรินท์หน้าเจื่อนลงขณะหันไปบอกทัฟฟ์

“อะไร” ทัฟฟ์ถามกลับ ภูรินท์มองสบตากับสินก่อนตัดสินใจ
 บอกตามจริง

“สร้อยจตุรธาตุ”

ทัฟฟ์มีสีหน้างุนงง สินจึงบอกว่า

“มันเป็นสร้อยสามกษัตริย์ ห้อยด้วยผลึกแก้วทรงสี่เหลี่ยม
 ข้าวหลามตัด ข้างในบรรจุไว้ด้วยดวงจิตแห่งธาตุไฟ ท่านเคยเห็นไหม”

“สิ่งของชั่วร้ายนั้นนะหรือ” ทัฟฟ์เอ่ยออกมา ภูรินท์ถึงกับตาโต

“ทำไมถึงว่ามันชั่วร้าย”

“เพราะทันทีที่ท่านนิบุญผู้เป็นหัวหน้าพรรคของเราสวมใส่
 ร่างกายท่านก็ถูกไฟไหม้จนสิ้นสติ จนป่านนี้ยังไม่ฟื้นขึ้นมาเลย” คำ
 บอกเล่าของทัฟฟ์ทำให้ภูรินท์กับสินมั่นใจว่า นั่นคือสร้อยจตุรธาตุของ
 จริง เพราะสาเหตุที่เกิดไฟไหม้ร่างกายหัวหน้าพรรคคนนั้นเป็นเพราะ
 พลังดวงจิตแห่งธาตุไฟเผาทำลายอนุภาคมารที่เกาะกุมร่างกายของนิบุญ
 อยู่นั่นเอง

“แล้วตอนนี้ สร้อยเส้นนั้นอยู่ที่ไหน” ภูรินท์เอ่ยถามด้วยความ
 ตื่นเต้น

“อยู่กับข้า”

“ข้าขอคืน” ภูรินท์รีบบอกพร้อมกับแบมือออกไป ทัฟฟ์ส่ายหน้า
 ซ้ำๆ ก่อนจะพุดขึ้น

“หากอยากได้คืน พวกท่านต้องบอกข้าก่อนว่ามันคืออะไร”

ภูรินท์กับสินสบตากันอีกครั้ง สินพยักหน้าให้เป็นเชิงยินยอม เมื่อเห็นภูรินท์ยังอึกอักอยู่จึงบอกว่า

“อย่างน้อยก็เป็นศิษย์วัดเดียวกัน ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร” ภูรินท์จึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ทัฟฟัง นับตั้งแต่การปรากฏตัวของช่างเผือกที่ชื่อพลายจันทร์เพ็ญ พ่อที่ต่อมากลายเป็นพระปริศนธรรมที่สร้อยจตุรธาตุเอาไว้ให้ จากนั้นเป็นการเดินทางสู่พยัคฆ์นครตามคำแนะนำของพรานจันร่วมต่อสู้กับองค์หญิงวศินันจนได้ดวงจิตแห่งธาตุไฟมาครอบครอง และยังคงตามหาดวงจิตแห่งธาตุน้ำและธาตุลมให้ครบเพื่อกำจัดพญามาร

“นั่นคือเรื่องทั้งหมดที่ทำให้ข้าทั้งสองต้องมาที่บาดาลนครแห่งนี้”

ภูรินท์บอก เมื่อเล่าจบทัฟพยักหน้าช้าๆ ดวงตามีแววเจ้าเล่ห์กึ่งลึกลับออกไปมาก่อนเอ่ยขึ้น

“เสียดายที่ตอนนี้สร้อยเส้นนั้นไม่ได้อยู่กับข้า”

“อ้าว ก็เมื่อที่ท่านบอกว่าสร้อยอยู่กับท่าน” สินแย้งขึ้นทันที

“ใช่ มันอยู่ในความดูแลของข้า แต่ไม่ได้อยู่ติดตัวข้า”

“ท่านเก็บมันไว้ไหน” ภูรินท์ถามอย่างร้อนรน

“ในที่ที่ปลอดภัย”

“ในสำนักบุตรนาคาใช่ไหม เราต้องกลับไปเอามันคืนมา” ภูรินท์รีบบอก ทัฟหัวเราะเบาๆ แล้วว่า

“ข้าบอกว่ามันอยู่ในที่ปลอดภัย มันก็ต้องปลอดภัย เพราะนอกจากข้าแล้วไม่มีใครรู้หรือรู้ว่าสร้อยจตุรธาตุถูกเก็บไว้ที่ไหน”

“แต่สร้อยเส้นนี้เกี่ยวพันกับความเป็นความตายของคนในนคร บังคับทั้งหมดนะ ทำไม่ถึงไม่พาพวกเรากลับไปเอามาล่ะ” ภูรินท์ถามรู้สึกไม่ไว้วางใจศิษย์ร่วมสำนักคนนี่ขึ้นมาทันที

“นั่นเป็นเพียงนิทานเรื่องหนึ่งเท่านั้น ข้าไม่เชื่อหรือคิดว่าดวงจิต

แห่งธาตุดูจะมีอยู่จริง”

“แต่ท่านบอกเองไม่ใช่หรือ ว่าเห็นมันเผาหัวหน้าพรรคของท่าน
เองกับตา” สิ้นเสียง ทัพพ์ยกไหล่ก่อนตอบ

“สร้อยเส้นนั้นน่าจะจะมีคาถาอาคมกำกับอยู่บ้าง เช่นเดียวกับ
พวกพระหรือแม่ชีที่มีอาคม พวกเขาก็ใช้คาถาเผาคนได้”

“เทียบเรือ” ภูริทบอก เมื่อเห็นทัพพ์ยังจ้วงพายต่อไปจึงส่งเสียง
ตะคอกด้วยความโกรธ “ข้าสั่งให้เทียบเรือยังงี้ละ”

“ถ้าข้าไม่ทำตามแล้วจะทำไม”

ภูริทจ้องหน้าทัพพ์เขม็ง พยายามควบคุมอารมณ์อย่างถึงที่สุด
“งั้นข้าจะโดดลงไปเอง”

“เฮอะ!” ทัพพ์แค่นเสียงไล่ก่อนว่า “ต่อให้ท่านกลับไปยังพรรค
บุตรนาคาได้ คิดเหอว่าจะหาสร้อยเส้นนั้นเจอ”

ภูริทกำหมัดแน่น สิ้นจิ้งยี่นมือมากุมกำปั้นของเพื่อนไว้และกด
ลงที่ข้างเขวเป็นเชิงเตือนให้ระงับอารมณ์ ภูริทชบกรามแน่นและไม่
ยอมพูดอะไรอีก สิ้นจิ้งยี่นไปยืมให้กับเสนาธิการหนุ่มก่อนเอ่ยขึ้นว่า

“ที่จริงแล้วท่านเพียงแคเคยเห็นสร้อยเส้นนั้นครั้งเดียวตอนที่มัน
เผาไหม้หัวหน้าพรรคของท่านเท่านั้น และเมื่อรู้ว่ามีร้ายกาจขนาดนั้น
ท่านยอมไม่กล้าหยิบจับมัน ข้าพูดถูกไหม” เสนาธิการคนนั้นมองสิน
ราวกับต้องการประเมินเขาใหม่ ก่อนที่รอยยิ้มเจ้าเล่ห์จะปรากฏขึ้น

“แน่นอน ถ้าเป็นคนอื่นเห็นอย่างนั้นแล้วยอมไม่กล้าแตะต้องของ
ชั่วร้ายอย่างนั้นแน่”

“ไม่เว้นแม้แต่ท่าน” สิ้นย่ำ

“ยกเว้นข้า” ทัพพ์บอก ทั้งสองจ้องหน้ากันนิ่ง ก่อนที่สินจะปั้น
หน้ายิ้ม

“ข้าเดาว่าถ้าท่านถอดเสื้อผ้าออก คงจะเห็นรอยไหม้อยู่ตามเนื้อ

ตัวแล้ว”

“เสื้อผ้าไม่ได้ทำหน้าที่แค่ปกปิดแค่ร่างกาย มันยังปกปิดสิ่งอื่นได้ด้วย หากข้าใช้ผ้าสักผืนคลุมสิ่งชั่วร้ายนั้นไว้ ก็สามารถหิบบีบมันไปเก็บไว้ตรงไหนก็ได้”

“ที่ท่านไม่ยอมคืนสร้อยจตุรธาตุนั้นให้เรา คงต้องการอะไรสักอย่างแลกเปลี่ยน” สินถาม ทักพท์ถึงกับหัวเราะออกมาด้วยความพอใจ

“นี่สิ จึงเป็นผู้ฉลาดอย่างแท้จริง”

“จันทันต้องการอะไร” สินถาม ทักพท์ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ ก่อนหยิบกระดาษแผ่นเล็กๆ แผ่นหนึ่งออกมาทางให้ดู

“อะไร เด็กประณมवादภาพวิสงครูรีง” สินแสร้องถาม ทักพท์จิกยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ขณะตอบ

“ท่านรู้ที่อยู่ใจว่าฉันไม่ใช่ภาพวิสงครูรีง นี่เป็นลายแทงชุมทรัพย์”

สินรู้ตั้งแต่แรกที่เห็นแล้วว่ามันเป็นลายแทงชุมทรัพย์ของบาดาลนครที่ถูกฝังลึกขโมยไปซุกซ่อนไว้ จนเป็นเหตุให้พวกมันถูกสาปเป็นฝีกองกอย และเมื่อหลุดพ้นจากคำสาป พวกมันก็มอบแผนที่นี้ให้ภูรินท์

“หากท่านต้องการทรัพย์สมบัติ แค่ส่งหัวพวกเราให้ทางการ ท่านก็ร่ำรวยแล้ว จะมายึดถืออะไรกับภาพวาดบนกระดาษแผ่นเดียว” สินถาม ทักพท์มองหน้าสินสลับกับภูรินท์แล้วว่า

“ในฐานะศิษย์สำนักเดียวกัน ข้าจะทนเห็นศิษย์น้องทั้งสองถูกฆ่าได้ยังไง”

“ใครเป็นศิษย์น้องเจ้า พวกข้ามีอายุมากกว่าเจ้าอย่างน้อยก็สองสามปี” ภูรินท์พูดแทรกอย่างไม่พอใจ ทั้งยังเลิกเสแสร้งเรียกอีกฝ่ายว่าท่านอีก ทักพท์ยิ้มเยาะแล้วว่า

“พวกเจ้าเพิ่งเป็นศิษย์ของวัดไร้ฉนวนเมื่อไม่กี่เดือนที่แล้ว แต่ข้าเป็นมาตั้งแต่เกิด ดังนั้นใครที่เข้าเป็นศิษย์ก่อนก็ย่อมถือว่าเป็นศิษย์ที่

ไซหรือไมศิษย์น้อง” ทัพพ์ว่าพลางยิ้มเยาะ ภูรินท์ถึงกับอับจนถ้อยคำ
สินจึงพูดขึ้น

“ถ้าอย่างนั้น เห็นแก่คำสอนของอาจารย์ ศิษย์พี่โปรดคืนสร้อย
ให้เรา เพื่อที่จะได้ปฏิบัติตามคำสอนของอาจารย์ให้ถูกลง”

“ข้าจะคืนให้พวกเจ้าก็ต่อเมื่อพวกเจ้าพาข้าไปหาสมบัติแล้ว
เท่านั้น” ทัพพ์ยังยืนยันคำเดิม

“ลายแทงเจ้าก็ได้ไปแล้ว ต่อให้มีหรือไม่มีพวกเราก็คงไม่ต่างกัน
เท่าไร” สินว่า ทัพพ์ถึงกับหัวเราะออกมาด้วยความพอใจ ก่อนว่า

“สุดท้ายก็ยอมรับแล้วว่าเป็นลายแทงจริงๆ เอาเป็นว่าถ้าช่วย
ข้าหาสมบัติเจอเมื่อไหร่ ข้าจะคืนสร้อยเส้นนั้นให้ทันที ตกลงตามนี้”
พูดจบ ทัพพ์ก็ยึดลายแทงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อตามเดิม สินได้แต่มองอย่าง
อับจนปัญญา ขณะนั้นเอง ตาณก็ร้องขึ้น

“พวกมันตามมาแล้ว”

ทุกคนหันขวับไปมองด้านหลัง บนผืนน้ำเต็มไปด้วยกลุ่มก้อนสีดำ
ที่กำลังมุ่งตรงมาทางนี้ มันจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เลย นอกจากเรือของ
สำนักบุตรนาคาที่คงบรรทุกคนทั้งหมดของสำนักมาเพื่อล่าหัวพวกเขา
ทัพพ์ตัดสินใจเปลี่ยนทิศทางของเรือ มุ่งหน้าเทียบฝั่งทันที ครู่ต่อมา เรือ
ทั้งลำก็ถูกคว่ำและซุกซ่อนไว้ในพงหญ้า ก่อนที่คนทั้งห้าจะวิ่งหลบหนี
เข้าป่าไปอย่างรวดเร็ว

ป่าแห่งนี้ไม่ได้รกมากนัก คนทั้งห้าจึงทำความเร็วได้อย่าง
เต็มที่เท่าที่แสงจะอำนวย จนกระทั่งหมดแรงวิ่งต่อ พวกเขาจึงล้มตัวลง
นอนหอบใต้ต้นจามจุรีขนาดใหญ่ ครู่หนึ่งสินจึงลุกขึ้นนั่งและมองกลับ
ไปยังเส้นทางที่เพิ่งวิ่งผ่านมา

“หวังว่าพวกมันคงไม่ตามมานะ” เขาพูดทั้งที่ยังเห็น้อยหอบ

“ถ้ามันไม่เห็นเรือของพวกเรา ก็คงคิดว่าพวกเราอยู่ข้างหน้าและเร่งความเร็วติดตามไป พวกเราน่าจะปลอดภัย” ทัพพ์บอกทั้งที่ยังนอนหอบเช่นนั้น

“นี่ก็ใกล้จะเข้าแล้ว พวกเราพักที่นี่เถอะ” ภูรินท์เสนอ ซึ่งไม่มีใครแย้งแม้แต่คนเดียว แต่เพราะความตื่นตัวซึ่งเป็นผลจากอะดรีนาลีน จึงไม่มีใครหลับตาลงได้ รอจนเสียงหายใจกลับมาเป็นปกติแล้วสินจึงเอื่อยขึ้น

“เจ้าต้องการสมบัติไปทำไม”

“ถามข้าหรือ” ทัพพ์ถามกลับ

“จะให้ถามแมวที่ไหนอีกล่ะ” สิ้นชักจูน เขาไม่เคยต้องใช้ความอดทนในการพูดคุยกับใครมากเท่านี้มาก่อน ทัพพ์ทอดถอนใจแล้วตอบโดยที่ยังนอนแผ่อยู่อย่างนั้น

“ข้าอยากสร้างกองทัพของตัวเองขึ้นมาเพื่อปลดปล่อยประชาชนให้พ้นจากความทุกข์ยาก และการสร้างกองทัพจำเป็นต้องใช้เงินมหาศาล”

“เจ้าเนี่ยจะสร้างกองทัพ” สิ้นว่า

“ทำไม คนอย่างข้าจะทำอย่างนั้นบ้างไม่ได้ไง” ทัพพ์ย้อนกลับทันที

“อ้อสอยสิไปกู๊ชาติ เพื่อเจ้า”

“ก็พอๆ กับที่พวกเจ้าตามหาดวงจิตบ้างอะไรพวกนั้นแหละ”

ภูรินท์ทนนอนฟังคนสองคนทะเลาะกันต่อไปไม่ไหวจึงลุกขึ้นนั่งพลอยทำให้คนอื่น ๆ ลุกขึ้นนั่งบ้าง

“ข้ากับตาณจะออกไปหาพินกับอาหารมาให้” บุรพลบอกก่อนชวนเด็กหนุ่มเดินหายเข้าไปในป่า ภูรินท์หันมามองทัพพ์แล้วถามขึ้น

“ดูเหมือนเจ้าจะสิ้นหวังกับทางการ จึงคิดลุกขึ้นมาต่อสู้เปลี่ยนแปลงอะไรด้วยตัวเอง”

“กับบ้านเมืองนี้ กับผู้ปกครองกลุ่มนี้ ยังมีอะไรให้หวังได้อีก”
 ทัพพ์บอกออกมาอย่างขมขื่น ภูรินท์จ้องมองชายหนุ่มวัยละอ่อนอย่าง
 ซึ้งซึม อย่างน้อยเขาก็คิดทำอะไรเพื่อบ้านเมืองของตัวเองบ้าง

“เล่าให้ฟังได้ไหมว่า สถานการณ์ของบาดาลนครตอนนี้เป็นยังไง”

ทัพพ์สบตากับภูรินท์ก่อนเบือนหน้าไปอีกทาง “นี่ก็ใกล้สว่างแล้ว
 ถึงนอนต่อไปก็นอนไม่หลับ ก็ได้ ข้าจะเล่าให้พวกเจ้าฟัง

“บาดาลนครแต่เดิมนั้นปกครองด้วยกษัตริย์ศุภกุล แต่เมื่ออนุภาค
 มารแผ่มาถึง บ้านเมืองที่เคยสงบสุขกลับเกิดจลาจลขึ้นทุกหัวระแหง
 แม้ทัพอาคิราซึ่งมีตำแหน่งเป็นเจ้ากระทรวงกลาโหมลุกขึ้นก่อการกบฏ
 สังหารราชวงศ์จนหมดสิ้น ตั้งตัวเองเป็นกษัตริย์และสร้างราชวงศ์ใหม่
 ขึ้นมาปกครองประชาชนอย่างโหดเหี้ยม กษัตริย์อาคิรายังคงลี้ภัยธัญญา
 พญานาค จึงได้เกณฑ์ชาวบ้านทั่วทั้งบาดาลนครไม่เว้นแม้แต่เด็กและ
 คนชราไปสร้างมฤตกาลัย หรือวังบาดาลกลางแม่น้ำ ทำให้ผู้คน
 ออดอยาก ไม่มีเวลาทำมาหากิน ใช้แรงงานเกินกำลังจนล้มตายเป็นเปือ

“ในกลุ่มแรงงานนั้นยังมีชายคนหนึ่งชื่อ สุกัล วันหนึ่งเขากับ
 พรอคพวกถูกใช้ให้ไปแบกก้อนหินเพื่อมาก่อสร้าง ตอนที่สุกัลยกหินก้อน
 หนึ่งขึ้น ก็ปรากฏพญางูจงอางนอนขดตัวอยู่ใต้ก้อนหิน งูใหญ่ตัวนั้น
 เลื้อยพันลำตัวของสุกัลและแม่แม่เบียดข่มขวัญผู้คน ผ่านไปครู่ใหญ่ มัน
 จึงเลื้อยกลับที่เดิมและมุดลงรูหายไป ผู้คนที่ติดตามไปต่างเห็นว่ามัน
 เป็นนิมิตหมายอันดีที่จะก่อการกบฏ จึงตั้งสุกัลให้เป็นผู้นำ แล้วกลุ่ม
 ชาวบ้านผู้ใช้แรงงานก็ลุกฮือขึ้น สังหารกษัตริย์อาคิราพร้อมรัชทายาท
 แล้วสร้างราชวงศ์ใหม่ขึ้นปกครองแทน ผู้คนจึงเปลี่ยนชื่อสุกัลเป็น
 กษัตริย์ผดณินทรา ซึ่งแปลว่า พญางูใหญ่”

“แล้วกษัตริย์งูใหญ่องค์นี้ไม่ได้ทำให้บ้านเมืองดีขึ้นหรือไง” ภูรินท์
 ถาม ทัพพ์ส่ายหน้าพลางยิ้มเยาะ

“ตอนแรกผู้คนที่หวังว่าเมื่อพวกเขาได้ผู้ปกครองที่มาจากชนชั้น
แรงงานด้วยกัน จะเห็นอกเห็นใจกันและปลดปล่อยพวกเขาให้กลับบ้าน
เกิดเพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพได้อย่างอิสระ แต่ที่ไหนได้ กษัตริย์ผณินทรา
กลับโหดเหี้ยมยิ่งกว่า หวาดระแวงยิ่งกว่า และบ้าคลั่งยิ่งกว่ากษัตริย์
อาคิราเสียอีก”

“เข้าทำนองสามล้อถูกหวย” สินว่า ทัพพ์หันมามองเขาด้วย
ความงุนงง สินจึงอธิบายว่า

“หมายถึงคนที่ไม่เคยมีเงินทองหรืออำนาจมาก่อน แต่จู่ๆ วัน
หนึ่งก็มีทั้งเงินทองและอำนาจล้นฟ้าขึ้นมา จึงทำอะไรไม่ถูก ใช้เงินและ
อำนาจที่มีไปโดยไม่ยั้งคิด”

“ก็คงอย่างนั้น เพราะมฤตกาตัวยังคงถูกสั่งให้สร้างต่อไปทั้ง
กลางวันกลางคืน ทรัพยากรของบาดาลนครทั้งหมดถูกนำมาใช้เพื่อการ
ก่อสร้างนี้จนไม่มีเหลือ”

“ไอ้มะละกิก มะลิก มาลัยนี่มันอะไร” สินถามต่อ ทัพพ์จึงว่า

“มะ-ริต-กา-ตัย มันถูกสร้างขึ้นเพื่อเอาไว้ฝังศพกษัตริย์ตามความ
เชื่อที่ว่า เมื่อร่างถูกฝังในวังบาดาล วิญญาณนั้นจะได้เกิดใหม่เป็น
พญานาคราชผู้เปี่ยมล้นไปด้วยพลังอำนาจ”

“ทำไมไม่เรียกฮวงซุ้ยหรือหลุมฝังศพไปเลย นี่แค่สร้างหลุมศพ
ถึงกับใช้คนทั้งเมืองเลยหรอ” สินบอกออกมาเหมือนไม่อยากจะเชื่อ

“ใช่ แต่ที่ฝังศพของคนคนเดียว แต่ทำให้คนเป็นหมื่นเป็นแสน
ต้องตายไปด้วย” ทัพพ์บอกอย่างขมขื่น

“ไม่มีใครลุกขึ้นก่อนการกบฏบ้างหรอ” ภูรินท์ถาม

“เคยมีอยู่หลายคนเหมือนกัน แต่ทันทีที่กษัตริย์ผณินทราระคะ
ระคาย พระองค์ก็จะสั่งประหารคนคนนั้นทันที ไม่ว่าจะมีส่วน
ชัดเจนหรือไม่ก็ตาม ทำให้แม่ทัพส่วนใหญ่ไม่กล้าเคลื่อนไหว”

“เท่าที่ฟังดู ถ้าเป็นอย่างที่เจ้าว่า บาดาลนครน่าจะอ่อนแอจนทำอะไรไม่ถึงยังมีกองทัพยกไปรุกรานพยัคฆ์นครได้”

ภูรินท์ถาม ททัพยาอีกโหล่นแล้วว่า

“กองทัพที่ยกไปตีพยัคฆ์นครเป็นทัพของท่านพิรภพ พระราชา-
โอรสองค์โตของกษัตริย์ผณินทรา อย่างที่บอก กษัตริย์ผณินทราระวาง
ทุกคนไม่เว้นแม้แต่โอรสของตัวเอง จึงส่งไปยังแนวหน้า พระโอรสพิรภพ
รู้ดีว่าไม่สามารถกลับมายังบาดาลนครได้อีก จึงมุ่งมั่นที่จะตีพยัคฆ์นคร
ให้ได้เพื่อยึดเป็นฐานที่มั่น”

ภูรินท์พยักหน้าขณะทำความเข้าใจตามไปด้วย ขณะนั้น ลินท์
ถามขึ้น

“ในภาคประชาชนล่ะ บาดาลนครไม่มี NGO เหรอ”

ทัพยาบ่งหน้าลินอย่างงุนงง ภูรินท์จึงแทรกขึ้นว่า

“ประชาชนไม่รวมตัวกันต่อต้านเหรอ”

“แค่แรงจะอ้าปากเอ่ยขอน้ำดื่มยังไม่มีเลย พวกเขาจะเอาแรง
ที่ไหนมาต่อต้านได้ จะมีแต่คนอย่างพวกข้าเท่านั้น”

“คนอย่างพวกเจ้า...พวกไหน” ลินถามต่อด้วยความสงสัย

“คนที่ไม่ยอมอยู่ใต้กฎหมาย แต่ก็หลีกเลี่ยงการมีปัญหากับผู้ถือ
กฎหมาย พวกเรารวมตัวกันและสร้างพรรคขึ้นมา”

“นอกจากพรรคบุตธนาคาแล้วยังมีพรรคอื่นๆ อีกเหรอ” ภูรินท์
ถาม ททัพยาหันหน้ารับ ลินจึงว่า

“ดูเหมือนพวกเจ้าจะภูมิใจนะที่เรียกตัวเองว่าพรรคไหนพรรคนี้
แต่จริงๆ แล้วมันก็ไม่ต่างอะไรกับชุมนุมใจนี่เอง”

“แล้วแต่พวกเจ้าจะคิด” ททัพยา

“ก็นั่นแหละที่ข้าคิด” ลินบอก ทั้งสองสบตากันนิ่ง ภูรินท์จึงรีบ
ห้ามเอาไว้ก่อนจะเกิดศึกครั้งใหม่ขึ้นมา

“เอาละๆ บอกหน่อยสิว่ามีพรรคอะไรบ้างที่น่าสนใจ”

ทัฬหะสายตาออกจากสิน หันมาว่า

“ในบาตาดนนครมีพรรคเล็กพรรคน้อยผุดขึ้นมากมาย แต่ที่โด่งดังที่สุด ได้รับการยอมรับมากที่สุดนั่นมีอยู่สี่พรรคด้วยกัน คือพรรคหมอกขาว มีแม่ข่ายใดไลเป็นหัวหน้าพรรค ลูกพรรคล้วนเป็นหญิงสาว เมื่อก่อนเป็นสำนักนางชี แต่เมื่อถูกอนุภาคมารครอบงำจึงเปลี่ยนสำนักนางชีให้กลายเป็นช่องนางโลมและปล้นฆ่านักท่องเที่ยว พรรคนาคินทร์มี สรชา เป็นหัวหน้าพรรค เมื่อก่อนเป็นแม่ทัพเช่นเดียวกับอาคิรา แต่ได้รับความไว้วางใจจากกษัตริย์ศุลมากกว่า จึงเป็นที่อิจฉาริษยา เมื่ออาคิราตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็เนรเทศเขาออกจากเมือง สรชาเปลี่ยนจากทหารหลวงมาเป็นสำนักมารปล้นชิงทรัพย์ ก่อนส่งคนไปเป็นทาสในวังหลวง พรรควารีย์มี แม่กัมพล เป็นหัวหน้าพรรค แม้จะแก่ชราแต่ยังมีเรี่ยวแรงมหาศาล เมื่อก่อนเขาเป็นหมอยาพเนจรเที่ยวรักษาโรคให้ผู้คน จนมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย แต่เมื่อหลงคำยักยอกที่ว่าเป็นหมอเทวดาบ้าง เป็นเทพโอสถบ้าง จึงตั้งตนเป็นหัวหน้าพรรค ชอบวางยาพิษข่มขู่เอาทรัพย์แลกกับยาถอนพิษ สุดท้ายเป็นพรรคเคียงฟ้า หัวหน้าพรรคคือ เมชิน เมื่อก่อนเป็นครูอูฐของกษัตริย์อาคิรา ถูกส่งมาปกป้องชายแดนแต่คิดคดทรยศ แอบส่งนักรบปลอมลงพระชนม์ กษัตริย์อาคิราจับได้จึงนำกำลังกวาดล้าง เมื่อหนีรอดมาได้จึงรวบรวมไพร่พลเก่าๆ ตั้งเป็นพรรคขึ้นมา”

“อ้าว แล้วพรรคบุตรนาคาของพวกเจ้าล่ะ” สินถาม

“เฮอะ!” ทัฬหะแค้นเสียดก่อนว่า “พรรคบุตรนาคาเหรอ เป็นพรรคที่เพิ่งตั้งขึ้นได้ไม่กี่ปี หัวหน้าพรรคชื่อ นิบุญ เมื่อก่อนเป็นเพียงโจรลักเล็กขโมยน้อย ไม่มีเกียรติประวัติอะไร ส่วนบรรดาลูกสมุนก็ล้วนแต่เป็นพวกที่พรรคอื่นๆ เขาไม่เอาทั้งนั้น เองง่ายๆ ขนาดทางการติดป้าย

ประกาศไว้ต่างๆ ว่า ถ้าใครจับพวกเจ้าได้จะได้ทองคำบริสุทธิ์ นี่หนักเท่ากับน้ำหนักตัว พวกมันแทนที่จะขุ่นพวกเจ้าให้ร้อนไฟเพื่อเพิ่มน้ำหนักกลับให้อุดอาหาร อย่างนี้จะให้ข้าคาดหวังอะไรได้อีก”

“พวกเหลือเลือก ไร้สมอง รวมถึงเจ้าด้วย” สินว่า ทัพพ์ตวัดสายตามองอย่างไม่พอใจ ภูรินท์จึงพูดขึ้น

“เจ้ามีความฝันอันยิ่งใหญ่ แต่พรรถบุตธนาคาคงเต็มเต็มความฝันของเจ้าไม่ได้ ก็เลยคิดออกตามหาขุมทรัพย์ ซึ่งอาจจะไม่มีอยู่จริง”

“มันมีอยู่จริง และนี่คือหลักฐาน” ทัพพ์บอกร่วมตบที่กระเป๋าลือเป็นเชิงบอกว่า ลายแทงในกระเป๋านั้นเป็นของจริงแน่นอน ภูรินท์สบตากับสินแวบหนึ่งก่อนลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจ

“ต่อให้เจ้าพบขุมทรัพย์ มีเงินทองมากมาย ระดมคนเข้ามาอยู่ในสังกัด แต่ถ้าเจ้าบริหารผู้คนไม่เป็น ใช้งานคนตามความสามารถไม่ได้ มันจะมีประโยชน์อะไร”

“อย่ามาดูถูกนะ ถึงข้าจะตัวแค่นี้ อยู่กับพรรคชอมช้อมานานแต่ข้าก็ศึกษาตำรายุทธศาสตร์อย่างแตกฉาน การตั้งทัพ การรบ การถอย การวางค่ายกล ข้ารู้หมด” ทัพพ์ว่าเย็ดยาว ภูรินท์ลุกเดินออกจากร่มเงาต้นไม้ แหงนหน้ามองดวงจันทร์ทางทิศตะวันตกแล้วว่า

“นอกจากมีความรู้ในการตั้งทัพ เจ้าต้องรู้จักวิชาดาราศาสตร์ โหราศาสตร์ การหมุนวนของดวงดาว ความเปลี่ยนแปลงของดินฟ้าอากาศ เมฆฝน พายุ สิ่งเหล่านี้เจ้าคงไม่รู้ อย่างเจ้าไม่น่าจะรู้จักดาวศุกร์เสียด้วยซ้ำ”

ทัพพ์รู้สึกเหมือนถูกทำทนาย จึงลุกออกมายืนข้างภูรินท์กวาดตามองท้องฟ้า และชี้นิ้วไปยังดาวดวงหนึ่ง

“นั่นไง ดาวศุกร์...” พูดยังไม่ทันจบประโยค สินที่แอบย่องตามหลังก็พาดฝ่ามือเข้าที่ต้นคอชายหนุ่มอย่างแรงจนสลบล้มพับลงไป ภูรินท์

หันมามองเพื่อน

“ตั้งอึ้งเลย หวังว่ามันคงไม่คอบ๊วกตายนะ”

“ไม่หอรอกน่า ฉันคำนวณกำลังข้อมือมาอย่างดีแล้ว เจริ์ ช่วยกันหา ได้สร้อยจตุรธาตุแล้วก็ทิ้งมันไว้ที่นี้แหละ คนอะไรพูดไม่หยุด น่ารำคาญเป็นที่สุด” สินบอกก่อนจับร่างทัฟฟ์ให้นอนหงาย ล้วงมือเข้าในกระเป๋าเสื้อหยิบกระดาษลายแทงชุมทรัพย์ออกมา จากนั้นก็คั่นตัว

“ถอดเสื้อผ้ามันออกให้หมด ดูสิว่ามันซ่อนสร้อยจตุรธาตุเอาไว้ตรงไหน” สินบอก ทั้งสองจึงลงมือเบลอเสื้อผ้าทัฟฟ์ออก แต่ทำได้แค่ครึ่งเดียว ภูรินท์ก็ร้องเสียงหลง

“เฮ้ย นม!”

สินจ้องมองตาเขม็ง

“ไอ้หย่า! ขาวจี้จะเลย ผู้หญิงนี่หว่า” ภูรินท์รีบดึงเสื้อขึ้นปิดหน้าอกทัฟฟ์ไว้ตามเดิม กัดกระดาษที่จันเรียบร้อย จากนั้นจึงถอยออกมาด้วยความตกใจ

“อย่าไปใจอ่อนกับคนอย่างนี้เป็นอันขาด” สินบอกก่อนจะตบเบาๆ ตามส่วนต่างๆ ของร่างกายที่คาดว่าทัฟฟ์จะซ่อนสร้อยจตุรธาตุเอาไว้ จนกระทั่งมั่นใจว่าไม่มี จึงหันมาปรึกษากับภูรินท์

“เอาไงต่อละทีนี้”

“ไม่รู้ รู้แต่ว่าเมื่อมันตื่นขึ้นมา มันฆ่าเราแน่” ภูรินท์มองหญิงสาวที่แต่งกายเป็นชายอย่างจันปัญญา ไม่มีเรื่องไหนที่ยากจะรับมือเท่ากับเรื่องผู้หญิงอีกแล้ว โดยเฉพาะตอนที่เธอโกรธ

“ไหนๆ ก็ลงมือแล้ว ก็เอาให้สุด” สินบอกก่อนจะเดินไปหยิบผ้าที่เคยห่อสัมภาระมามัดมือมัดเท้าของทัฟฟ์เอาไว้ ที่เหลือก็แค่รอให้เธอตื่นขึ้นมา

4

บทกวีศักดิ์สิทธิ์

บนระเบียบปราสาทของบาดาลนคร ร่างผอมบางของชายชรา

ในชุดพราหมณ์สีขาวยื่นสงบนิ่งอยู่ราวกับรูปสลักของเทพเจ้า ดวงตาคม
กล้าเพ่งมองไปยังมฤตกาลัย หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า วังบาดาล ที่กำลังถูก
ก่อสร้างขึ้นกลางลำน้ำด้วยแรงงานนับหมื่นนับแสนคน ศิลาลงก้อน
ใหญ่แกะสลักเป็นรูปเศียรพญานาคทั้งเจ็ดกำลังถูกยกขึ้นไปติดตั้งด้วย
รอกขนาดใหญ่ที่ใช้แรงงานทั้งคนและช้างช่วยกันลากดึง บนยอด
ปราสาทที่มีอยู่นับร้อยยอด แรงงานฝีมือกำลังแกะสลักพระพักตร์พระ
อวโลกิเตศวร พร้อมทั้งพระพักตร์ของกษัตริย์ผณินทรา รวมถึงใบหน้า
ของเขาที่มีศักดิ์เป็นถึงราชครูและผู้ควบคุมดูแลการก่อสร้างทั้งหมด
อย่างชะมัดเข้มข้น ขณะที่เขากำลังเอาใจช่วยแรงงานชักดึงเศียร
พญานาคอยู่นั้น เสียงฝีเท้าของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้น โดยไม่ต้องหันไป

มอง เขาก็รู้ว่าเจ้าของเสียงผีเฝ้านั่นคือ กษัตริย์ผณินทรา ผู้ถือกำเนิดจากพญานาญใหญ่นั่นเอง

“ท่านราชครูรามพ พวกมันหนีรอดไปได้” กษัตริย์ผณินทราตรัสออกมาอย่างร้อนรน ราชครูสูงวัยหันไปสบพระเนตรกษัตริย์ผู้อยู่ในชุดเขียวเลื่อมพรายไม่ต่างจากเกล็ดงู

“เป็นไปได้อย่างไรกัน”

“มีคนช่วยพวกมันหนีไป เป็นคนของพรรคบุตรนาคาเอง” กษัตริย์ผณินทราตรัส ซึ่งข้อมูลทั้งหมด พระองค์ทรงทราบจากทหารที่ไปจับหัวของคนทั้งสอง ซึ่งส่งข้อความมากับนกพิราบสื่อสาร ราชครูขบกรามแน่น ขณะเบือนหน้ากลับไปมองสิ่งก่อสร้างอันโอฬารตระการตา

“พวกมันครอบครองดวงจิตแห่งธาตุไฟกับดวงจิตแห่งธาตุดินเอาไว้แล้ว หากสะสมครบทั้งสี่ดวงเมื่อไหร่ คงไม่มีที่ให้เราเหยียบบนโลกนี้อีก”

“แล้วพวกมันมายังนครของเราเพื่ออะไร” กษัตริย์ผณินทราตรัสถาม

“มาค้นหาดวงจิตแห่งธาตุน้ำอย่างไรล่ะ”

“ดวงจิตแห่งธาตุน้ำ มันอยู่ไหน” จนถึงตอนนี้แม้แต่กษัตริย์ผณินทรา ผู้ครองบาดาลนครยังไม่ทรงทราบว่าสิ่งของวิเศษนั้นตกอยู่แก่ผู้ใด พราหมณ์รามพซึ่งมีศักดิ์เป็นถึงราชครูจึงเล่าเรื่องพระมหาปิ่นผู้สร้างนครบังบดได้นำดวงจิตแห่งธาตุทั้งสี่ประดิษฐานไว้ตามนครต่างๆ ซึ่งบาดาลนครนั้นเป็นที่ตั้งของดวงจิตแห่งธาตุน้ำ แต่หลังจากสิ้นกษัตริย์สกุลไป ก็ไม่มีใครทราบว่าดวงจิตแห่งธาตุน้ำนั้นอยู่ที่ใด

“ปกติเมื่อมีภัยคุกคาม กษัตริย์แต่ละนครจะมอบดวงจิตแห่งธาตุให้แก่พระโอรสหรือพระธิดา คล้ายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยคุ้มภัย ดวงจิตแห่งธาตุน้ำจึงน่าจะอยู่กับรัชทายาทของกษัตริย์สกุล”

“แต่กษัตริย์อาคิราเช่นฆ่าสังหารกษัตริย์ศุกลและรัชทายาททั้งหมดไปแล้ว” กษัตริย์ผณินทราตรัส

“ถ้าอย่างนั้นกษัตริย์อาคิราต้องเก็บดวงจิตแห่งธาตุน้ำเอาไว้เองหรือไม่ก็ทรงมอบแก่รัชทายาทของพระองค์” พราหมณ์รามพบอกกษัตริย์ผณินทราทรงส่ายพระพักตร์เบาๆ

“ข้าสังหารกษัตริย์อาคิราเองกับมือ รวมถึงรัชทายาทคนอื่นๆ ไม่เห็นจะมีของวิเศษอะไรแม้แต่หน่อย”

พราหมณ์รามพหันมาสบพระเนตรกับกษัตริย์ผณินทราโดยตรงแล้วว่า

“เราต้องตรวจสอบย้อนกลับไปถึงกษัตริย์ศุกล ดูลึว่ายังมีเชื้อพระวงศ์อื่นรอดชีวิตหรือไม่ เรื่องนี้สำคัญมาก เราต้องชิงทำลายดวงจิตแห่งธาตูก่อนที่พวกมันจะได้ไป”

“แต่...แต่ข้าจะไปหาจากที่ใด” กษัตริย์ผณินทราตรัสออกมาด้วยความหนักพระทัย

“ข้ารู้มาว่า ในตอนที่กษัตริย์อาคิราก่อการกบฏ รัชทายาทพระองค์หนึ่งของกษัตริย์ศุกลหลบหนีออกไปได้โดยการช่วยเหลือของคณะนาฏศิลป์ประจำวังหลวง”

“แต่กษัตริย์อาคิราส่งคนไปจับกุมตัวมาได้ และสังหารไปหมดแล้ว”

“ถ้าเด็กที่ถูกจับมานั้นเป็นตัวปลอมล่ะ” พราหมณ์รามพบอกกษัตริย์ผณินทราทรงเบิกพระเนตรกว้างด้วยความตกพระทัย

“เป็นไปได้”

พราหมณ์รามพส่ายหน้าแล้วว่า “เรื่องนี้เป็นไปได้อย่างแน่นอนในตอนทีพระโอรสพระองค์เล็กของกษัตริย์ศุกลประสูติ ข้าก็อยู่ด้วย ข้าเห็นว่าที่ฝ่าพระหัตถ์ขวามีปานสีแดงเป็นรูปพญานาคราชปรากฏอยู่

เรื่องนี้เป็นที่รู้จักกันไม่กี่คนเท่านั้น”

“แล้วเด็กที่ทหารจับมานั้น...”

“เป็นตัวปลอม พระโอรสของกษัตริย์ศุกลยงมีพระชนม์ชีพอยู่”

“แต่...ข้าจะไปตามหาที่ไหน”

“พระองค์ทรงวางพระทัย เรื่องนี้ข้าได้จัดการแล้ว ข้าส่งคนสามคนออกปฏิบัติหน้าที่นั้นแล้ว”

“ใคร” กษัตริย์ผณินทราตรัสถาม

“นิจิต มีหน้าที่สืบหาพระโอรสที่รอดชีวิต หากพบที่ใดก็ให้สังหารทันที นีรา ให้ตามหาขุมทรัพย์กษัตริย์ศุกล ไม่แน่ว่าหากดวงจิตแห่งธาตุไม้ได้อยู่ในตัวคน ก็อาจจะยังอยู่ในผลึกแก้วซึ่งถูกซุกซ่อนไว้กับขุมทรัพย์ที่สาบสูญนั้น อีกคนคือ จรี ให้ติดตามสังหารผู้บุกรุกทั้งสองคนนั้น พร้อมทั้งทำลายดวงจิตแห่งธาตุดินกับไฟให้ดับสูญ”

กษัตริย์ผณินทราถึงกับดวงพระเนตรเบิกโพลงเมื่อได้ยินชื่อของคนทั้งสาม

“พวกนั้น...พวกนั้นล้วนแต่เป็น”

“ถูกแล้วพระองค์ พวกมันทั้งสามล้วนแต่เป็นนักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่เคยทำงานพลาดแม้แต่ครั้งเดียว”

กษัตริย์ผณินทราพยกพระพักตร์เป็นเชิงรับทราบ ความโหดเหี้ยมของนักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้า ล้วนแต่เป็นที่เกรงขามของผู้คนในบาดาเลนคร แม้แต่เด็กที่ร้องไห้อยู่พอถูกพ่อแม่ชู้ว่านักฆ่าศักดิ์สิทธิ์จะมาหา ยังต้องเงิบเสีง การที่ราชครูส่งพวกมันถึงสามคนออกไปทำงานพร้อมๆ กัน ย่อมหมายถึงสถานการณ์ที่ไม่น่าไว้วางใจเป็นอย่างยิ่ง

“แล้วอีกสองคนล่ะ” กษัตริย์ผณินทราตรัสถาม พราหมณ์ราชพจิกยิ้มอำมหิต

“ในพระนครยังไม่สงบ ขุนนางเก่าหลายคนยังลักลอบพบปะ

วางแผนทำทายพระราชอำนาจอยู่ หากมีมันสองคนอยู่ข้างพระองค์ ย่อมสามารถขู่ขวัญขุนนางเหล่านั้นไม่ให้กล้าเคลื่อนไหวได้”

“ถ้าอย่างนั้นข้าก็วางใจ” กษัตริย์ผณินทราทรงทอดถอนพระทัยออกมา มีหรือที่พระองค์จะไม่ทรงทราบว่า นักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองที่ดูเหมือนจะเป็นองครักษ์ประจำพระองค์นั้น แท้จริงแล้วพราหมณ์รามพส่งมาเพื่อควบคุมพระองค์เองต่างหาก พราหมณ์รามพฉึกยิ้มอย่างเหยิ่มเกรียมนก่อนกล่าวต่อ

“ขอพระองค์ทรงวางพระทัย ดวงจิตแห่งธาตุนั้นต้องถูกทำลาย มันจะไม่สามารถทำอะไรพวกเราได้อย่างแน่นอน”

ทันใดนั้นเองก็เกิดเสียงตูมดังสนั่นหวั่นไหวจนแผ่นดินสะเทือน กษัตริย์ผณินทรากับพราหมณ์รามพหันไปมองที่ต้นเสียวด้วยความตกใจ เห็นเชือกที่ใช้ดึงเศียรพญานาคขึ้นไปติดตั้งขาดผึง บรรดาช่างและผู้คนล้มทับกันระเนระนาด เศียรพญานาคทั้งเจ็ดที่มีน้ำหนักรหลายตันตกกระแทกพื้นหักเสียหาย ทับผู้คนล้มตายจำนวนมาก พราหมณ์รามพกำหมัดแน่น ก่อนจะร้องออกมาด้วยความโกรธสุดขีด

“ไอ้พวกสวะ ประหารมันให้หมด!”

กษัตริย์ผณินทราก็กับพระพักตร์ซีดเผือด ขณะพิมพ์ำตรัสออกมาด้วยพระสุรเสียงสิ้นเครือ

“นี่มัน...นี่มันลางร้ายชัดๆ”

บนโขดหินหน้าที่ทำการพรรคบุตรนาคา ชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่าคนหนึ่งยืนอยู่ เขามีอายุประมาณยี่สิบห้าปี

ลมแม่น้ำพัดเสียดลุ่มสี่เหลี่ยมปลิวสะบัด เช่นเดียวกับเรือนมสดำขลับยาวปรกหลังที่พลิ้วไหวเรี่ยต้นคอและไบหน้า ไบหน้านั้นขาวนวลและงดงามราวกับสตรี หากแต่มีไรหนวดเขี้ยวครีမ်พาดเหนือริมฝีปาก

บ่งบอกถึงความเป็นบุรุษเพศ ดวงตาคมกล้าเพ่งมองคนของพรรคบุตร
 นาคาที่กำลังขึ้นจากลำเรือริมฝั่งแม่น้ำเพื่อกลับมาอยู่ที่ทำการพรรค
 ไบหน้าของแต่ละคนอดิโรยราวกับไม่ได้หลับนอนมาทั้งคืน เขาเพ่งมอง
 สำรวจในกลุ่มคน เมื่อไม่พบบุคคลที่ต้องการ จึงซักถามยาวกว่าหนึ่งวา
 ออกจากฝัก ประกายสีม่วงพลันแวววาวขึ้นเพราะพิษร้ายที่อาบคมดาบ
 เอาไว้

ร่างของมันแผ่นปลิวสู่พื้นดินประจวบจรพิษเล็้อย ทุกดาบที่วัด
 ผ่านรวดเร็วราวกับงูแลปลิ้น ปลิดชีวิตของสมาชิกพรรคบุตรนาคาให้ดับ
 สูญ แต่ละศพล้วนกลายเป็นสีดำเมื่อถูกพิษพิษงูกัดกร่อนวิญญาน
 ละอองสีดำของอนุภาคมารลอยฟุ้งกลางอากาศ ไม่ถึงสิบนาที่ สมาชิก
 พรรคบุตรนาคานับร้อยต่างล้มลงกลายเป็นร่างไร้ลมหายใจเกลื่อนพื้น
 เหลือแต่ร่องหัวหน้าพรรคที่นั่งคุกเข่า ตัวสั่นงันงกรวกับคนเป็นไข้
 กางเกงเปียกชุ่มด้วยฉี่ที่ไหลออกมาเพราะความหวาดกลัว ชายหนุ่มคน
 นั้นแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า อ้าปากกว้างกลืนกินอนุภาคมารสีดำเข้าสู่
 ร่างกายจนหมดสิ้น เสริมสร้างความเข้มแข็งดูร้ายให้ตัวเอง จากนั้นจึง
 หันไปมองร่องหัวหน้าพรรคที่นั่งไบหน้าซีดเผือด

“พวกมันหนีไปได้ยังไง” น้ำเสียงอ่อนโยนนั่นทำให้ใครก็คาดคิด
 ไม่ถึงว่าจะหลุดออกจากปากของนักฆ่าผู้อำมหิต ร่องหัวหน้าพรรคซี่มือ
 ไปที่แม่น้ำ ปากบอกอย่างตะกุกตะกักว่า

“เสนา...เสนาธิการพรรคของพวกเราพามันหนีไป”

“พวกมันมีกี่คน” มันถามต่อ

“สี่...ห้า ห้าคน”

“กลับไปบอกหัวหน้าพรรคของเจ้า ให้ระดมคนทั้งหมดออกตาม
 หา ภายในสามวันหากไม่พบร่องรอยของพวกมัน ข้าจะกวาดล้างพรรค
 บุตรนาคาไม่ให้เหลือรอดแม้แต่คนเดียว”

“คะ...ครับท่าน”

“จรี ข้าชื่อจรี” พุดจบมันก็เผลอเผลอเข้าไปในแนวป่า หายลับไปอย่างรวดเร็วและเงียบจนราวกับการเคลื่อนไหวของพญางู รองหัวหน้าพรรคบุตรนาคายกมือปาดเหงื่อบนหน้าผาก ก่อตั้งตัวลงนอนอย่างคนหมดสิ้นเรี่ยวแรง

กลางสวนหย่อมภายในจวนอำมาตย์รินคำ ชายชราผู้เป็นเจ้าของสถานที่กำลังรดน้ำต้นไม้ที่กำลังออกดอกบานสะพรั่ง อวดสีสดแข่งกันในยามเช้า แม้ภายนอกเขาจะดูปลอดโปร่งคล้ายคนแก่ที่มีความสุขคนหนึ่ง แต่ภายในจิตใจกลับขุ่นมัวด้วยความหวาดวิตกต่างๆ นานา โดยเฉพาะสถานการณ์ของบาดาลนครที่นับวันยิ่งย่ำแย่ลง ตั้งแต่สิ้นรัชกาลของกษัตริย์ศุภล อำมาตย์รินคำก็รู้ว่า บาดาลนครไม่มีวันกลับคืนสู่ความสงบสุขได้อีก แต่ที่ทำให้เขาเจ็บปวดมากที่สุดก็คือ คนที่เคยเป็นข้ารับใช้แผ่นดินมาอย่างยาวนานเช่นเขา กลับไม่สามารถช่วยอะไรบ้านเมืองได้ นอกจากจัดการประชุมลับที่ยังไม่เห็นผลในทางปฏิบัติ

อำมาตย์รินคำเพิ่งมองเห็นต้นพญานาคราชที่เลื้อยพันขอบกระถางกิ่งสีเขียวห้อยกลางอากาศ ทุกครั้งที่ลมพัดผ่านก็ไหวยวบไม่ต่างจากงูเขียวตัวหนึ่งกำลังส่ายหัว

“พญานาคราช ความเชื่อนี้กำลังนำบาดาลนครเข้าสู่ภัยคุกคาม” อำมาตย์รินคำรำพึงกับตัวเองเบาๆ ขณะทอดสายตามองมฤตกาเลียที่กำลังถูกก่อสร้างขึ้นกลางลำน้ำ ก่อนจะถอนใจออกมาอย่างหนักหน่วง

“ดูเหมือนดอกไม้จะไม่ทำให้ผู้คนสบายใจได้อย่างที่คิดนะ” เสียงของใครคนหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง อำมาตย์รินคำหันกลับไปมองแล้วถึงกับล่ำตัวตั้งตรงด้วยความตื่นตระหนก ไม่ต่างจากหญิงรับใช้ที่เดินนำแขกเข้ามา เมื่อทำงานลุล่วง เธอก็รีบถอยกลับไปทันที

“ท่าน...นิจิต” อำมาตย์รินคำอุทานชื่อนั้นออกมาอย่างยากลำบาก ชายหนุ่มวัยยี่สิบสองปีในชุดพราหมณ์สีชาวดีกยี่มให้เจ้าของบ้านอย่างเป็นทางการ ก่อนจะยกมือไหว้ระดับอก ค้อมศีรษะให้เล็กน้อย เพื่อแสดงความเคารพ

“หวังว่าการมาของข้าคงไม่ทำลายบรรยากาศยามเข้าอันสดใสของท่านอำมาตย์หรอกนะ” นิจิตเอ่ยขึ้น อำมาตย์รินคำพยายามอย่างเต็มที่ที่จะยิ้มให้แขกไม่ได้รับเชิญคนนี้

“ลมอะไรหอบท่านมาถึงที่นี่ได้ เชิญขึ้นเรือนรับรองก่อนเถอะ” พุดจบกก็เดินนำนิจิตไปยังเรือนรับรองซึ่งคนรับใช้เตรียมน้ำดื่มรออยู่ก่อนแล้ว นิจิตกวาดตามองสวนหย่อมที่ด้านหลังก่อนเอ่ยขึ้น

“ท่านคงรู้ว่าสักวัน ข้าจะมาที่นี่”

อำมาตย์รินคำถึงกับทำอะไรไม่ถูกเมื่อได้ยินคำถาม แน่นนอนว่าเขารู้ดีว่าสักวัน นักฆ่าศักดิ์สิทธิ์หนึ่งในห้าคนต้องมาหาเขา เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะเป็นใครเท่านั้น

“ทำไม...ทำไมท่านถามอย่างนั้น” อำมาตย์รินคำถามกลับ นิจิตหันกลับมาสบตาอีกฝ่าย ก่อนจะยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก

“เพราะคนที่รู้วาระชทายาทของกษัตริย์ศุภกษัตริย์มีพระชนม์ชีพอยู่ตอนนี้ ก็มีแต่ท่านเท่านั้น”

“พวกเขา...อาจจะตายไปแล้วก็ได้”

“หรือไม่ก็อาจจะยังมีชีวิตอยู่” นิจิตพูดตัก อำมาตย์รินคำถึงกับนั่งไม่ติด เพราะรู้ว่าในบรรดาห้านักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ นิจิตคือนักสะกดรอยตัวกลาง ต่อให้เรื่องราวมันเกิดขึ้นนานหลายสิบปีแล้ว เขายังคงสืบหาหาข้อเท็จจริงได้อย่างไม่ยากเย็น อย่างไรก็ตามแต่ให้หาคนคนหนึ่งที่ยากลำบาก ต่อให้หาเข็มสักเล่มที่ถูกลงทะเล คนอย่างนิจิตก็ทำได้

“ท่านมีอะไรจะบอกข้าไหม” นิจิตเอ่ยกระตุ้นเมื่อเห็นอีกฝ่าย

เอาแต่หุบปากเงียบ

“เอ่อ...ท่านอยากรู้อะไร” อำมาตย์รินคำถามกลับ เป็นที่รู้กันทั่วทั้งบาดาลนครว่า หากนิจิตเอ่ยปากถาม จงตอบแต่โดยดี เพราะไม่อย่างนั้นจะถูกทัณฑ์ทรมานที่แม้อยากจะตายก็ตายไม่ได้

“บุตรสาวของท่านพวองศรีชทายาทหนีไปได้” บุตรสาวของอำมาตย์รินคำคือ รินรติ มีตำแหน่งเป็นอัครศิลปินที่ถนัดการระบำรำฟ้อน เธอเป็นครูสอนนางรำในราชสำนักและมีคณะนางรำเป็นของตัวเอง จนกระทั่งแม่ทัพอาศிரาก่อการกบฏ รินรติพร้อมคณะนางรำจึงหนีออกจากบาดาลนครพร้อมกับรัชทายาทพระองค์หนึ่ง แต่จากนั้นไม่นาน กษัตริย์อาศிரาก็ส่งคนตามจับพวกเขากลับมาสังหารจนหมดสิ้น

“พวกเขาตายไปหมดแล้ว ท่านยอมทราบดี” อำมาตย์รินคำบอกด้วยน้ำเสียงสิ้นสะท้าน ทุกครั้งที่ระลึกถึงบุตรสาว เขาแทบจะกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่

“ก่อนตาย เธอส่งมอบของศรีชทายาทให้ใครดูแล” นิจิตยังคงถามต่อโดยไม่สนใจความรู้สึกของอีกฝ่าย อำมาตย์รินคำถอนใจยาว ต่อให้โกหกไปก็ไซ้ว่าจะมีอะไรดีขึ้น ผ่านไปสิบแปดปี ปานนี้คนพวกนั้นคงตายไปแล้ว หรือไม่ก็คงหนีไปไกลสุดหล้า เพราะปานนี้เขายังไม่ได้ข่าวคราวเลย

“วินตรา ลูกศิษย์ของเธอ”

“พวกเขามุ่งหน้าไปทางไหน”

“พยัคฆ์นคร นั่นคือทั้งหมดที่ข้ารู้” อำมาตย์รินคำบอก ซึ่งนิจิตรู้ว่าเขาไม่ได้โกหก

“วินตรา...วินตรา” นิจิตทวนชื่อนั้นซ้ำๆ ก่อนจะขอลากลับไปอำมาตย์รินคำมองตามหลังหนึ่งในห้านักฆ่าศักดิ์สิทธิ์จนลับตา ก่อนจะเอื้อมมือขีดเหงื่อบนหน้าผากออกด้วยความหนักใจ วันนี้เขาอาจโชคดี

ที่นิจิตไม่ถามถึงการประมุขลับ แต่เขาจะโชคดีได้สักสักก็ครั้งกัน

หากจรี คือนักฆ่าอสรพิษผู้ไร้ความปราณี นิจิต ก็คือนักสะกดรอยที่ไม่มีใครเสมอเหมือน และ นีรา คือนักสืบพลังจิตที่สามารถล่วงรู้เหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นเพียงได้สัมผัส หลังจากจรีไปจากพรรคบุตรนาคาได้ไม่นาน นีราก็ปรากฏตัวขึ้นบนบันไดทางขึ้นสู่ที่ทำการพรรค ชุดสีแดงที่เขาสวมใส่ทำให้ดูเด่นราวกับกองเพลิง เขาเพ่งมองสมาชิกพรรคบุตรนาคาที่กำลังวุ่นวายจัดการกับศพหน้าร้อยที่นอนเกลื่อนพื้น ไม่เว้นแม้แต่ินบุญ หัวหน้าพรรคที่เพิ่งจะหายป่วยหลังจากถูกพิษของสร้อยจตุรธาตุเลนงานจนสลบไปสองวันสองคืน

ข้อมูลที่นีราได้รับล่าสุดคือ ก่อนที่กษัตริย์อาคิราจะก่อการกบฏ มีลิงฝูงหนึ่งลักลอบเข้ามาในวังหลวงเพื่อหาของกิน พวกมันพบทรัพย์สินจำนวนมากในห้องพระคลังจึงหยิบฉวยออกไป วันแล้ววันเล่า จากน้อยกลายเป็นมาก และจากมากกลายเป็นมหาศาล ในห้องพระคลังแทบไม่มีอะไรเหลือแล้วในวันที่กษัตริย์อาคิราก่อการสำเร็จ พระองค์ทรงกริ้วลิงฝูงนั้นมากจึงคิดหาทางจัดการ พราหมณ์ราชพซึ่งตอนนั้นยังไม่มีตำแหน่งทางราชการอันใด เป็นเพียงลูกศิษย์ของราชครูคนเก่าที่ถูกสังหารไปพร้อมกษัตริย์ศุกถ ได้อาสาปราบลิงโดยสาปให้พวกมันกลายเป็นผีกองกอย กษัตริย์อาคิราเห็นความสามารถของพราหมณ์ผู้นี้จึงรับเลี้ยงดูไว้ในฐานะนายช่างผู้ควบคุมการก่อสร้างวังบาดาล

ตำแหน่งอันต่ำต้อยนั้นย่อมไม่เหมาะกับพราหมณ์ผู้เก่งกาจทั้งด้านวิชาอาคมและไสยเวท พราหมณ์ราชพจึงคัดเลือกแรงงานหนุ่มผู้มีฝีมือแต่สติปัญญาโง่ทึบที่เขาสามารถควบคุมบงการมาได้คนหนึ่งชื่อสุกัล จากนั้นใช้เวทมนตร์สร้างภาพลวงตาให้ทุกคนได้เห็นพญาภูยักษ์พันเลื้อยสุกัลไว้เพื่อปลุกระดมมวลชนให้โค่นล้มราชบัลลังก์ สุกัลก้าวขึ้น

สู่ตำแหน่งกษัตริย์พร้อมกับพระนามใหม่ว่า ฌณินทรา ขณะที่ยะราหมณ์
 ราชภักดิ์สวดคร่ำครวญผู้คุมการก่อสร้างมาเป็นราชครู ผู้กุมอำนาจทางความ
 คิดของบาตาดลนครอย่างเบ็ดเสร็จ และยังเป็นผู้สร้างนักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ทั้ง
 ห้าขึ้นมา

ร่องรอยล่าสุดของขุมทรัพย์กษัตริย์ศุกलय่อมอยู่ที่ลิงผุ่เงื่อนนั้น ก่อน
 หน้านั้นีราจับลิ้งมาได้ตัวหนึ่ง หลังจากสัมผัสผืนเนื้อตัวของมัน เขาก็เห็น
 ภาพเหตุการณ์ในอดีต ลิงตัวนั้นกับผุ่เงื่อนของมันเคยเล็ดลอดออกไปจาก
 นครบังบด ก่อนจะกลับเข้ามาใหม่อีกครั้งและพบกับชายหนุ่มทั้งสองที่
 อยู่กับพระฤๅคงค์ ในครั้งนั้นลิงจำผุ่เงื่อนได้เขียนแผนที่ขุมทรัพย์มอบให้พวก
 เขาก่อนจะแยกย้ายจากกัน แผนที่ขุมทรัพย์ย่อมตกอยู่กับคนแปลกหน้า
 สองคนที่กลายเป็นเชลยของพรรคบุตรนาคา

“ท่าน...ท่านเป็นใคร” สมาชิกพรรคบุตรนาคาคาคนหนึ่งเอ่ยถาม
 ด้วยความหวาดระแวง เมื่อเห็นชายวัยสามสิบปีเศษอยู่ในชุดยะราหมณ์
 สีแดงยืนสงบนิ่งอยู่ เหตุการณ์สะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นในพรรคววันนี้สร้าง
 ความหวาดกลัวให้พวกเขาอย่างรุนแรง ซึ่งนี่เราไม่ต้องถามซ้ำเดิมอีก

“ข้านี้รา เรียกหัวหน้าพรรคของเจ้าออกมาพบข้าเดี๋ยวนี้” ชื่อนี้ราย่อม
 เป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไปในบาดาลนครในฐานะหัวหน้ากษัตริย์ศักดิ์สิทธิ์
 เช่นเดียวกับจรี สมาชิกพรรคบุตรนาคาคานั้นถึงกับตัวสั่นงันงกขณะรีบ
 วิ่งออกไปยังที่ทำการพรรค และไม่กี่นาทีต่อมา นิบุญ ซึ่งเป็นชายวัย
 ประมาณห้าสิบห้าปี เส้นผมสีเทาขึ้นแซมอยู่เต็มศีรษะ สวมชุดคลุม
 สีครามก็รีบวิ่งเข้ามาคุกเข่าอยู่ต่อหน้า

“ท่าน...ท่านนี่ราทำอะไรให้ข้ารับใช้” นิบุญเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นเทา
 ท่าทางของเขาดูไม่ต่างจากบรรดาลูกสมุนทั้งหลายที่หยุดทำงานเพื่อเข้า
 มาก้มกราบแสดงความเคารพและขอความเมตตา นี่ราจึงมองนิบุญ
 อย่างพินิจพิจารณา มีบางสิ่งแปลกไปจากที่ควรจะเป็น

“เจ้าเป็นอะไรไป” นีราเอ่ยถาม น้ำเสียงอันสุขุมเยือกเย็นนั้น ทำให้นิบุญถึงกับขนลุกชันด้วยความหวาดกลัว ในบรรดานักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย นีราเป็นคนที่มียู่มากที่สุด เยือกเย็นที่สุด และมีจิตสมาธิสูงเป็นอันดับสาม รองจากปกเกศและศวีระ

“ข้า... ข้าถูกไฟไหม้” นิบุญตอบ เขารู้ดีว่าในบาดาลนคร ไม่มีใครโกหกนีราได้แม้แต่คนเดียว

“ขอข้าดูหน่อย” นีราว่าพร้อมกับเอื้อมมือออกไป นิบุญจึงยื่นมือข้างขวาออกมา บริเวณข้อมือและท่อนแขนยังปรากฏบาดแผลพุพองให้เห็น นีรากุม่มือนิบุญไว้ ครู่หนึ่งภาพอดีตก็ปรากฏขึ้น เป็นภาพของรองหัวหน้าพรรคพร้อมด้วยลูกสมุนนำตัวภูรินท์ซึ่งหมดสติเพราะพิษบาดแผลบนหัวไหล่เข้ามา

“ท่านหัวหน้าพรรค บุญหล่นทับพรรคของเธอแล้ว” รองหัวหน้าพรรคเอ่ยออกมาด้วยความตื่นเต็นยินดี ขณะนั้นนิบุญซึ่งเป็นหัวหน้าพรรคกับบุตรสาวกำลังนั่งเล่นหมากรุกกันอยู่

“หมายความว่ายังไงที่ว่าบุญหล่นทับ” นิบุญถามโดยที่สายตายังจับจ้องอยู่บนกระดาน ขณะนั้นเอง บุตรสาวของเขาก็ยกหมากตัวหนึ่งกระแทกลงบนกระดานดังโครม! และร้องออกมาด้วยความดีใจ

“รูกฆาต ท่านพ่อแพ้แล้ว”

“เฮ้อ... นี่เป็นเพราะพ่อถูกกวนสมาธิหรือกะนะ” นิบุญว่า

“แต่ที่ผ่านมา ท่านพ่อก็แพ้ซ้ำตลอด” บุตรสาวว่าอย่างลึงโลด นิบุญส่ายหน้าเอือมระอา

“ไม่รู้เป็นบุญหรือเป็นกรรมที่มีลูกสาวฉลาดปราดเปรื่องกว่าพ่อ” จากนั้นจึงหัวเราะด้วยความพอใจ ก่อนจะหันไปหารองหัวหน้าพรรค

“อ้าว มีอะไรเข้ามา”

“ท่านหัวหน้า ท่านคุณนี่สิ” นิบุญจ้องมองหน้าภูรินทร์แล้วถึงกับตาเหลือก

“นี่มัน...”

“ใช่แล้วครับ มันเป็นคนร้ายตามประกาศจับของทางการ พวกเราจับตัวมันไว้ได้” รองหัวหน้าพรรคครีปรายงาน

“แล้วอีกคนหนึ่งล่ะ” นิบุญเอ่ยถาม รองหัวหน้าพรรคจึงว่า

“ข้าซังมันกับเพื่อนร่วมทางอีกสองคนไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านไม่ต้องเป็นห่วง”

“หมายความว่าพวกเจ้าจับมันได้ทั้งสองคนเลยหรอ?”

“ครับ ท่านหัวหน้า”

“ดี...ดี พรรคบุตรนาคาขอเราถึงคราวล้มตาอำปากกับเขาเสียทีเอ๊ะ!” นิบุญอุทานออกมาเมื่อมองเห็นสร้อยจตุรธาตุแขวนอยู่บนคอของภูรินทร์

“นั่นสร้อยอะไร?”

“ไม่ทราบครับ แต่พวกเราไม่มีใครกล้าแตะต้อง เพราะตอนที่อยู่ริมฝั่ง ลูกน้องของเราคนหนึ่งจับมันขึ้นมาแล้วก็ถูกไฟเผาท่วมตัว” รองหัวหน้าพรรคครีปรายงาน นิบุญจ้องมองสร้อยจตุรธาตุด้วยความสนใจ ก่อนจะลุกออกจากที่นั่งและก้มลงหยิบสร้อยออกจากลำคอของภูรินทร์มาสวมใส่ ทันทีที่สร้อยสัมผัสถูกเนื้อตัว พลังแห่งธาตุไฟภายในสร้อยจตุรธาตุก็เผาไหม้อนุภาคมารที่เกาะกุมร่างกายและจิตใจของนิบุญ เกิดเป็นเพลิงลุกไหม้ท่วมตัว นิบุญแหกปากร้องด้วยความเจ็บปวดพยายามดิ้นรนและดึงสร้อยออกจากคอจนได้ แต่เจ้าตัวก็สิ้นสติไป

ภาพต่อมาที่นี้ราเห็นก็คือ นิบุญนอนรักษาตัวอยู่ในห้องนอน โดยมีบุตรสาวคนเดิมแต่งตัวเป็นชายเดินวนเวียนอยู่รอบเตียง ในมือของเธอถือกระดาษแผ่นหนึ่ง เมื่อนิบุญฟื้นขึ้นมา บุตรสาวจึงถามว่า

“ท่านพ่อเป็นไงบ้าง”

“ข้า...ข้าเจ็บปวดไปทั้งตัว ใต้ของขั้วร่ายนั้นอยู่ที่ใดแล้ว”

“ท่านพ่อไม่ต้องห่วง ข้าเก็บเอาไว้แล้ว”

“ทำลายมันซะ” นิบุญออกคำสั่ง แต่บุตรสาวกลับฉีกยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

“ท่านพ่อ ท่านดูว่านี่คืออะไร” บุตรสาวชูแผ่นกระดาษให้ดู นิบุญมองมันโดยไม่ให้ความสำคัญแต่อย่างใด ภาพที่ปรากฏจึงไม่ชัดเจน บุตรสาวพูดต่อว่า

“นี่เป็นลายแทงขุมทรัพย์ ถ้าข้าเดาไม่ผิด มันต้องเป็นขุมทรัพย์ของกษัตริย์ศุกกลแน่ๆ”

“สนใจทำไมกับขุมทรัพย์พวกนั้น แค่ตัดหัวของคนสองคนส่งมอบต่อทางการ พวกเราก็รวยไม่รู้เรื่องแล้ว”

“ท่านพ่อเชื่อใจพวกทางการหรือ พวกเขาอาจจะมอบทองให้เราในวันนี้ แต่พรุ่งนี้อาจจะปล้นชิงคืน หรือไม่พอเห็นเราตัดหัวคนสองคนที่เป็นศัตรูพวกเขาไปแล้ว พานไม่จ่ายเงินเรา เราจะไปเรียกร้องเอากับใครได้”

นิบุญขมวดคิ้วครุ่นคิด ก่อนจะเห็นด้วยกับบุตรสาว “เจ้าฉลาดอยู่แล้ว มีแผนอะไรก็ว่ามา”

บุตรสาวยิ้มกริ่มก่อนว่า “ข้าจะหลอกให้พวกมันช่วยเราตามหาขุมทรัพย์จนเจอ จากนั้นค่อยตัดหัวส่งให้ทางการ นั่นเท่ากับว่าเราได้รางวัลสองฝั่ง ต่อให้ทางการเบี่ยงไม่จ่าย เราก็ยังได้ครอบครองขุมทรัพย์กษัตริย์ศุกกลอยู่ดี”

นิบุญถึงกับหัวเราะออกมาด้วยความพอใจ แต่แผลพุพองที่ยังไม่หายดีกลับสร้างความเจ็บปวดให้เขาจนสีหน้าบิดเบี้ยว

“ว่าแต่ เจ้าจะทำให้พวกมันเชื่อใจและร่วมทางกับเจ้าได้อย่างไร”

นิบุญถามต่อ บุตรสาวล้วงกระเป๋ายีบเหรีญทองแดงทรงกลมออกมา โยนเล่นแล้วว่า

“พวกมันมีเหรีญอันนี้ไว้กับตัวคนละเหรีญ ซึ่งเหมือนกับเหรีญที่ได้มาจากยามพระฉันทิตไม่ผิดเพี้ยน ถ้าเดาไม่ผิด พวกมันต้องเป็นศิษย์-อาจารย์กันแน่ๆ”

“พระฉันทิต...พระฉันทิต” นิบุญทวนชื่อพระรูปนี้ไปมาเพื่อระลึกความทรงจำ

“ก็พระพุทธรูปที่มากักกลดหน้าสำนักแล้วถูกท่านพ่อปล้นยังไงล่ะ”

“อ้อ...พระรูปนั่นเอง แล้วเจ้าจะลงมือเมื่อไหร่”

“วันนี้ ข้าเตรียมแผนการกับรองหัวหน้าพรรคเอาไว้แล้ว ท่านพ่อวางใจเถอะ ภายในหนึ่งสัปดาห์ข้าจะนำขุมทรัพย์กษัตริย์ศุกงมาให้ท่าน จากนั้นท่านค่อยตัดหัวพวกมันส่งทางการ รับทองคำกับตำแหน่งนายอำเภอไปครอบครอง” จากนั้นสองพ่อลูกก็หัวเราะลั่นออกมาด้วยความพอใจ ภาพสุดท้ายที่ปรากฏคือบุตรสาวที่แต่งตัวเป็นชายเดินออกไปจากห้องนอน

นี่ราปล่อยมือนิบุญออกก่อนจะหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

“เจ้าสองพ่อลูกนี่มันจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ชัดๆ”

“เอ่อ...ข้า” นิบุญถึงกับพูดไม่ออก เพราะไม่รู้ว่านั้นเป็นคำตำหนิหรือคำชม นี่รายืนตัวตรงแล้วว่า

“สรุปว่าตอนนี้ลายแทงขุมทรัพย์อยู่กับลูกสาวเจ้า แล้วสร้อยเส้นนั้นล่ะ”

“ข้า...ข้าไม่รู้ว่างนางเก็บไว้ไหน” นิบุญตอบตามจริง นี่ราพยักหน้าซ้ำๆ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่โกหก

“ที่จริงข้าควรอยู่ที่นี้เพื่อรอรับขุมทรัพย์ที่ลูกสาวเจ้าหามาให้ แต่

ข้าเป็นคนไม่ชอบอยู่เฉย คงต้องตามไปดูว่า ชุมทรัพย์กษัตริย์ศุกกลนั้น มีจริงหรือไม่ และข้าเองก็ซักอยากรจะเห็นสร้อยจตุรธาตุเส้นนั้นแล้วสิ”

“เออ...มันอันตรายมาก” นิบุญรีบประจบ นีราจิกยิ้มให้อย่างใจดี

“ข้ารู้...และข้าก็ควรให้รางวัลเจ้า” พุดจบ นีราก็ยื่นฝ่ามือไปกุม ศีรษะของนิบุญ ถ้ายเทอนภาคมารในตัวเขาให้อีกฝ่าย ร่างของนิบุญสั่น กระตุกราวกับถูกไฟชอร์ต ครู่หนึ่งจึงสงบนิ่ง นีราฟ่งมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยหยาดเหงื่อของหัวหน้าพรรคบุตรนาคาแล้วว่า

“ตอนนี้เจ้ากลับมาเป็นปกติแล้ว ลูกสาวเจ้ามุ่งหน้าไปทางไหน” นิบุญหันมองร่องหัวหน้าพรรค ก่อนที่อีกฝ่ายจะชี้ไปยังแม่น้ำที่ไหลลงสู่ทิศตะวันออกซึ่งเป็นที่ตั้งของบาดาลนคร นิบุญรีบบอกว่า

“ข้าขอร้องท่าน อย่าทำอันตรายลูกสาวของข้าได้หรือไม่”

นีร่ายิ้มให้กับนิบุญ ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่ทำให้อีกฝ่ายเย็นเยือกถึงสันหลัง “หากนางไม่ดื้อรั้น และรู้จักฟังความเช่นเจ้า ก็ไม่น่ามีอะไรให้ห่วงนี่” พุดจบ นีราก็เดินจากไปด้วยฝีเท้าอันแผ่วเบา แต่กลับรวดเร็วประดุจลมพัด หัวหน้าพรรคบุตรนาคาทอดถอนใจยาว เพราะรู้ว่า ลูกสาวของเขานั้นทั้งดื้อรั้นและไม่รู้จักฟังความ จึงได้แต่หวังว่านางจะรู้จักสถานการณ์และเอาตัวรอดได้

กลิ่นกระต่ายป่าอย่างหอมกรุ่นเตะจมูก ทัพพีลิมตาตื่นขึ้นมา พบว่าตัวเองถูกมัดมือมัดเท้า นั่งอยู่โคนต้นจามจุรีต้นเดิม ขณะที่ยกสี่คนกำลังกินอาหารกันอยู่อย่างเอร็ดอร่อย

“นี่ พวกเจ้าทำอะไรซ้ำ” ทัพพีเอ่ยออกมาด้วยความตกใจ ขณะฟ่งมองสำรวจตัวเอง สิ้นชีพเนื้อกระต่ายปามาชิ้นหนึ่งก่อนเดินเข้ามาใกล้

“พีนแล้วเหรอกคนสวย เจ้าคงหิวแยะ” พร้อมกับพูด เขาก็ยื่นเนื้อกระต่ายอย่างจ่อปาก ทัพพีเบือนหน้าหนี

“เจ้า...เจ้าพูดอะไร” เมื่อนึกขึ้นได้ ทัทพ์ก็อ้าปากกว้างด้วยความตกใจ ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นความโกรธสุดขีด

“เจ้าตีข้า แล้วยัง...แล้วยัง”

“แล้วยังอะไร” สินว่า ทัทพ์พยายามยันตัวลุกขึ้นยืน แต่เพราะถูกมัดมือมัดเท้าจึงเซล้ม สินรีบพยุงตัวเธอให้ยืนขึ้นใหม่ แล้วว่า “บอกมาว่าเจ้าเก็บสร้อยจตุรธาตัวไหน”

“ข้าไม่บอก นี่เจ้า...” พูดไม่ทันขาดคำ สินก็ยื่นมือมาจับปกเสื้อและทำท่าจะฉีกดึง

“หากไม่บอก ข้าจะถอดเสื้อผ้าของเจ้าออกที่ละชั้น ดูสิว่าจะปากแข็งแค่ไหน”

“ไอ้คนชั่ว ไอ้คนต่ำช้า นี่ข้าเพิ่งจะช่วยชีวิตพวกเจ้าไว้ล่ะ” ทัทพ์แหกปากพร้อมกับดั้นหนี แต่สินกลับดึงเสื้ออย่างแรงจนคอเสื้อเบะออกเผยให้เห็นเนินอกขาวผ่อง

“กรีดดด! ไอ้บ้า ไอ้เนรคุณ ข้าเป็นศิษย์พี่พวกเจ้านะ”

“ขอภัยด้วยศิษย์พี่ ถ้าไม่บอก ข้าจะถอดเสื้อออกให้หมดเดี๋ยวนี้” สินว่าพร้อมกับออกแรงดึง เสื้อหลุดลงมาอีกจนเห็นผ้าขาวที่ทัทพ์คาดทับทรงอกเอาไว้เพื่อไม่ให้มันนูนเด่นเกินไป

“ถ้าเจ้ารังแกข้าอีก ข้าจะกัดลิ้นตัวเองตาย และถ้าข้าตาย พวกเจ้าก็อย่าหวังว่าจะรู้ว่าสร้อยจตุรธาอยู่ไหน” ทัทพ์ร้องลั่น สินหัวเราะเยาะ

“คนมักใหญ่ใฝ่สูงอย่างศิษย์พี่นะเหรอ จะกล้าฆ่าตัวตาย” พร้อมกับพูด สินเอื้อมมือมาแกะผ้าขาวที่คาดอกออกอีก

“กรีด!...กรีด!” และก็ “กรีดดด!”

“โอ๊ย! มันจะอะไรกันนักกันหนาวะ” สินตะคอกใส่ด้วยความรำคาญ ทัทพ์น้ำตาไหลพรากขณะจ้องมองสินด้วยความแค้น

“ข้าจะฆ่าตัวตาย ไอ้คนชั่ว ข้าจะฆ่าตัวตาย”

“เอาเลย” สิ้นว่าพร้อมกับเอื้อมมือมาแตะที่ผ้าขาวอีกครั้ง ทัพพ์ กัดปากตัวเองอย่างแรงจนเลือดไหลซึมออกมา สิ้นจึงรีบเอามือบีบปาก เธอให้อ้ากว้าง จากนั้นยัดเนื้อกระดาษเข้าปากเพื่อกันไม่ให้เธอกัดลิ้นตัวเอง ภูรินท์ที่นั่งดูอยู่เดินเข้ามาดึงเสื้อเธอขึ้นพร้อมกับกดกระดาษให้อย่างนุ่มนวล

“ข้าขอโทษด้วยที่ต้องทำอย่างนี้ สร้อยจตุรธาตุที่จริงแล้วไม่ได้มีความหมายอะไรกับพวกเราสักนิด ที่พวกเราดันดันเข้ามายังนครบังบดก็เพราะได้รับคำสั่งจากพระอาจารย์ซึ่งมาจากสำนักเดียวกันกับศิษย์พี่ให้รวบรวมดวงจิตแห่งธาตุให้ครบและทำลายอนุภาคมารจนหมดสิ้น นครบังบดจะได้กลับคืนสู่ความสงบเสียที หากศิษย์พี่เห็นว่าสิ่งที่เราทั้งสองทำไม่มีความหมายเท่ากับทรัพย์สมบัติเหล่านั้นก็แล้วกันไปเถอะ” พร้อมกับพูด เขาก็แกะผ้าที่มัดข้อมือกับข้อเท้าของทัพพ์ออก สุดท้ายก็ดึงเนื้อกระดาษออกจากปากเธอ ทัพพ์จึงมองสินที่กำลังนั่งแตะเนื้อกระดาษอยู่อย่างเอร็ดอร่อยด้วยความแค้น แต่รู้ตัวดีว่าไม่อาจจะทำอะไรเขาได้จึงหันหน้าตาออกมา ภูรินท์หยิบกระดาษหลายแท่งชุมทรัพย์ส่งให้เธอ

“สมบัติเหล่านี้ก็ไม่มี ความหมายกับพวกเราเช่นกัน หากศิษย์พี่คิดว่ามันจะนำสันติสุขกลับมาสู่นครบังบดได้ก็เชิญเถอะ พวกเราคงต้องแยกทางกันตรงนี้แล้ว” พูดจบจึงหันหลังกลับไปนั่งรวมกลุ่มกับคนอื่นๆ ทัพพ์จึงมองคนทั้งสี่ พยายามควบคุมความโกรธเอาไว้แล้วถาม

“พวกเจ้าไม่ต้องการสมบัติจริงหรือ”

เสียบ ไม่มีใครตอบ ไม่มีใครหันมามองด้วยซ้ำ ราวกับว่าเธอไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้น

“ข้าคืนสร้อยจตุรธาตุให้พวกเจ้าก็ได้ แต่พวกเจ้าต้องพาข้าค้นหาสมบัติให้เจอก่อน” ทัพพ์พูดขึ้นอีก แต่ไม่มีใครสนใจเธอเช่นเดิม ครูใหญ่

ภุรินท์จึงลุกขึ้น คนอื่นๆ ลุกตาม ทุกคนร่นว้ายอยู่กับการเก็บข้าวของ
 “นี่พวกเจ้าจะไปไหน” ทัพพ์ตามมาถามภุรินท์ที่กำลังเก็บดาบ
 เข้าฝัก

“กลับบ้านเมืองของข้า”

“ที่ไหน”

“เชียงใหม่”

“ไม่ใช่พัยัคฆนครหรือ”

“ไม่ใช่”

“แล้วภารกิจตามหาดวงจิตแห่งธาตุของพวกเจ้าละ จะยุติลง
 ง่ายๆ อย่างนี้หรือ” ทัพพ์ถาม

“ดวงจิตแห่งธาตุไฟกับสร้อยจตุรธาตุหายไปแล้ว ถึงข้าตามหา
 ดวงจิตดวงอื่นได้ก็ไม่มีประโยชน์”

“สร้อยจตุรธาตุอยู่กับข้า” ทัพพ์บอก ภุรินท์จึงมองเธออย่างไม่
 แน่ใจ หญิงสาวจึงเสนอเงื่อนไข “แต่เจ้าต้องช่วยข้าตามหาสมบัติให้เจอ
 ก่อน”

ขณะนั้นสินก็เดินมาสมทบแล้วว่า “อย่าไปเชื่อมัน พวกผู้หญิง
 มารยาห้าวร้อยเล่มเกวียน บอกว่าจะคืนให้ ที่แท้สร้อยจตุรธาตุอยู่ไหนก็
 ไม่รู้”

“มันอยู่ในนี้” ทัพพ์ยกดาบของเธอขึ้นมา คováปลายดาบลงพื้น
 ภุรินท์กับสินจึงเห็นว่าด้ามดาบมีลักษณะเป็นกระบอกล้อม มีหมุดตัวหนึ่งปิด
 เอาไว้ เมื่อหมุนเกลียวและดึงหมุดออก สร้อยจตุรธาตุก็ติดขึ้นมาให้เห็น
 ภุรินท์เอื้อมมือทำท่าจะหยิบ แต่ทัพพ์รีบยัดหมุดกลับที่เดิมและหมุนปิด
 อย่างแน่นหนา

“บอกแล้วไง ข้าจะคืนให้ก็ต่อเมื่อพวกเจ้าช่วยตามหาสมบัติจน
 พบแล้วเท่านั้น” ทัพพ์พูดยังไม่ทันจบ สินก็ชักดาบออกมาทำท่าจะจู่โจม

ภุรินท์รีบกางแขนห้ามเพื่อนไว้

“ห้ามทำไม่วะ ผมกะหรงอย่างนี้เตะทีเดียวก็สลบแล้ว เราชิงสร้อยคืนมาแล้วทั้งมันไว้เนี่ยแหละ” สินบอกด้วยความหงุดหงิด ทัพพ์ยิ้มเย้ยแล้วว่า

“นี่เหรอศิษย์วัดไร้นิเวรณ์ ออกตัญญู ถึงจะไม่เห็นแก่ที่เข้าเสี่ยงชีวิตช่วยพวกเจ้า ก็น่าจะเห็นแก่ความเป็นศิษย์สำนักเดียวกันบ้าง”

“โอเคๆ สินไม่ต้องเตะ เธอก็ไม่ต้องด่าแล้ว เดินทางต่อเถอะ” ภุรินท์บอกก่อนเดินนำสิน ตาณ และบุรพลมุ่งหน้าสู่บาตาดลนครต่อไป ทัพพ์รีบร้องตามเสียงหลงว่า

“อ้าว นี่พวกเจ้าไม่ช่วยข้าหาขุมทรัพย์แล้วหรือไง”

“ก็เนี่ย พวกข้ากำลังไปหาขุมทรัพย์กันอยู่” ภุรินท์ว่าโดยไม่หันหน้ามามอง ทัพพ์จึงร้องบอก

“แต่ลายแทงบอกให้ไปทางทิศเหนือนะ ไม่ใช่ตะวันออก” ภุรินท์กับคณะยังคงเดินหน้าต่อไป เขาเพียงแค่อึ้งกระดากแผ่นหนึ่งขึ้นและพูดว่า

“ลายแทงของจริงอยู่นี่” ทัพพ์ถึงกับอ้าปากค้าง ดวงตาเบิกโพลงขณะจ้องมองลายแทงขุมทรัพย์ปลอมในมือจากนั้นจึงฉีกมันด้วยความแค้น ความได้เปรียบของเธอสลายไปทันที

“ฝากไว้ก่อนเถอะ” ทัพพ์แค้นเสียงออกมาก่อนกระที่บเท้าตามคนทั้งสี่ไป

หลังจากนั้นไม่ถึงสามชั่วโมง จริก็มาหยุดยืนอยู่ใต้ต้นจามจุรีดาบประกายสีม่วงถูกใช้ค้ำยันเสาไฟที่มีซากกระต่ายป่าถูกเผา จากนั้นไม่นานเขาก็เดินตามรอยเท้าของทุกคนไป

มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออก...